

BÉKESSÉG

A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

www.albaref.hu

2014. december • XX. évfolyam 6. szám

TISZTELNI AZ ÜNNEPELTET

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.” (János 1,1)

Legújabb fordítású Bibliánk kiemeli: A karácsonyi Ige – Isten volt! Ő, aki testté lett, nem egy gyermek a sok közül, nem is a legkülönlegesebb, nem is legbölcsebb, a legtisztább és a leghatalmasabb azok közül, akit anya szült, hanem benne földre jött maga az Isten! Az egyik szemtanú s egyben életrajzíró így tanúskodik róla: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (János 1,14)

Mi nem egy nagy ember érkezését ünnepeljük. Nem azért kiemelt ünnep a Karácsony, mert olyan példaadó életet, egyedülálló erkölcsi tanítást és utánozhatatlan csodák sorát volt képes felmutatni ama názáreti. Nem egy követnivaló etalon ő, akit jó lenne hívebben követni, hogy életünk és társadalmunk erkölcsösebb legyen. Nem! Isten ő, aki előtt csak meghódolni lehet. S éppen ez az, ami hiányzik mai keresztyénységünkől...

Azt már valljuk, hogy nem egy kisdedit ünnepelünk, nem is akarjuk az édesanyját az ünneplés középpontjába emelni, magunkat és gyermekeinket sem akarjuk ajándékokkal elhalmozni, hiszen nem a mi születésnapunkról van szó, – de meghódolni? Magát a fogalmat is alig ismerjük, nemhogy gyakorolnánk. Pedig Istennel szemben ez az egyetlen helyes magatartás!

„Az Ige Isten volt”, aki visszafogottan, szegényen érkezett, de dicsőségén és méltóságán semmi nem változtatott. Még a teremtés előtt önálló életet kapott, – az Atya életét! „Mert ahogyan az Atyának van önmagában élete, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.” (János 5,26) Ezért csak a legfényesebb ünneplés méltó hozzá! Olyan, amilyen egy királyi fenségnek kijár. „Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte.” (János 5,23) „Én és az Atya egy vagyunk” – állította. (János 10,30)

Mit jelent ma tisztelni az Ünnepeletet? Először azt, hogy úgy beszélünk róla, mint egy Istenről, mint az Istenről! Nem „haverom”, és nem is egy tiszteletre méltó tanítóm. Az Istenemről van szó, a mindenség teremtőjéről. Őt tiszteltem benne! Felhatalmazott, hogy barátomnak tekintsem, de csak ha kész vagyok a tanácsai, sőt parancsai szerint élni. (János 15,14) Ha erről nem döntök

a szívemben és nem gyakorlat a hétköznapi életemben, akkor ő uralkodómnak megmarad, de barátom nem lesz. Lásd: Ábrahám hitt és engedelmeskedett, és Isten barátjának nevezetett. (Jakab 2,23)

Tisztelni és ünnepelni a testet öltött Igét azt jelenti, hogy az írott Igét is tiszteltem. Azzal ünnepelem, hogy a Róla szóló üzenetet naponta olvasom (János 20,31), igaz hódolattal és valódi szomjúsággal „iszom” a szavait. Soha nem tudok betelni vele, mert olyan gazdagon tárja fel a karácsonyi Ünnepelet isteni jellemvonásait. (Zsoltár 119,162) Az Ő ismeretének páratlan gazdagságáért mindent kárnak és szemétnak ítélek (Filippi 3,8), s minden mást csak másodsorban szeretek és ünnepelek. (Máté 10,37) Őt úgy várom vissza, mint e mostaninak igaz bíróját és egy teljesen új történelmi korszaknak megnyitóját. (János 5,22)

Tisztelni és ünnepelni azt jelenti, hogy mint Istenem előtt, feltárom az életem. Nem szépítek semmit, hanem elmondok neki mindent igazán. „Leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot.” (Márk 5,33) Majd hittel megragadom a szavait: „Bízzál, fiam, megbocsátatnak a te bűneid.” (Máté 9,2) S azzal fejezem ki a hódolatom, hogy megbocsátó szeretetéért nap mint nap követem a tanácsait! Imádom, szeretem – és engedelmeskedem.

Somogyi László

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. ... és így fogják nevezni: ... Békeség Fejedelme!” (Ézsaiás 9:5)

A karácsony előtti hetekben mindenki fut a sikeres évlezárás dolgában! Persze, jegyezzük meg, hogy vannak, akiknek nem az idő hiánya, hanem az anyagi lehetőségek hiánya okoz szorongást! Ilyen labilis, terhelt körülmények között valóban könnyen elveszítjük a békességünket, és ami még ennél is veszélyesebb, a józanságunkat. Isten azonban a Békeség Istene, akinek ígéretei vannak arra, hogy az Ő gyermekeinek van lehetőségük másképp élni, mint szokásos manapság. Isten nélkül a ma embere lehangoló, aggasztó erők kereszttüzeiben él. Isten meg akar ajándékozni bennünket olyan józan és stabil lelki étellel, amiben Isten békessége uralkodik.

Hogyan lehetséges ez, ki által? Adventben járunk, a régi ószövetségi próféciák is már választ adnak erre a kérdésre. Jézus Krisztusról, az Isten Fiáról szólnak! Imádkozzunk érte, és keressük, hogy Jézusnak a Békeség Fejedelmének legyen adventje, azaz jövedele a szívünkbe, és újjászüljön, megtérítsen minket magához.

1969 júliusában a vezető hír a kö-

ADVENTI GONDOLAT

vetkező volt világszerte: „Ember a Holdon!” Az idők teljességében közel kétezer évvel ezelőtt a Megváltó megszületett! Ha lettek volna, akik ezt akkor és ott egyből megértik, és létezett volna a maihoz hasonló média, akkor a vezető hír így hangzott volna: „Isten a Földön!”

Megjelent közöttünk az első karácsonykor: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus” (Lukács 2:11a). Közöttünk élt több mint 30 évig: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (János 1:14) Kereszthalála után pedig „feltámadt a harmadik napon, és megjelent” (1Kor 15:4–5). Jézusnak az a tulajdonsága most is és ezután is, hogy eljövendő! Ezt hirdeti a szemtanúk egységes tanúságtétele, akik látták, hallották, tapintották Őt!

„Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözültök is ..., hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, és megjelent.” (1Kor 15:1–5a)

Nem csupán az igazság elhívéséről van tehát szó, mivel a hitnek konkrét gyakorlati konzekvenciái vannak: hirdetni, befogadni, megtartani, megmaradni és üdvözülni (1Kor 15:1–5a). Az apostoli tanúságtétel ugyanazt a „befogadni” igét használja az evangélium befogadására, mint ami Máténál szerepel a karácsonyi történetben, amikor az angyal szólt Józsefhez: „ne félj magadhoz venni (befogadni) feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, a Szentlélektől van!”

Kicsoda számodra Krisztus a szívedben? (1Pét 3:15) Engedjük közel Krisztust magunkhoz a szenvedésben, bűnben és halálban. Élünk együtt vele! Ne féljetez hát magatokhoz venni az Evangéliumot, mert Aki Benne van, az a Szentlélektől fogant. Ámen.

Berze János

„Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak.” (Lukács 1, 31)

Mi található a karácsonyi listánkon? Egy hatalmas plazma televízió, távirányítós autó, okostelefon, tablet, plüssmaci? Bármilyen is legyen azon a listán, ezeknél már sokkal jobbat kaptunk ajándékba. Szomorú, hogy sokan úgy éljük le az életünket, hogy ezt az értékes ajándékot nem bontottuk ki. Ő pedig nem más, mint a legnagyobb karácsonyi ajándék, Jézus.

Jézus Krisztust sokféle névvel illetik a Bibliában: az Isten Fia, az Isten Báránya, az Ige, a Feltámadás és az Élet, a Menyasszony, Hajnalcsillag, Alfa és Ómega. Az ember megpróbálta megragadni ezek által a nevek által a megfoghatatlant, annyira kö-

A LEGÉRTÉKESEBB KARÁCSONYI AJÁNDÉK

zel hozni magához, amennyire csak lehet.

Az evangéliumokban közel száz alkalommal hangzik el a neve, amely gyakori név volt akkoriban. Jézus neve a Józsué görög formája. Néhány kéziratban azt olvashatjuk, hogy Jézus volt Barabás első neve. Ez Pilátus kérdését érdekessé teszi – kit is engedjen el: Jézus Barabást vagy Jézust, a Messiást. A lényeg az, hogy Isten egy olyan nevet választott, amely közismert és gyakori volt. Az emberek csak úgy jöttek hozzá. Nappal és éjszaka. Volt, aki útközben érintette meg, körbevették a

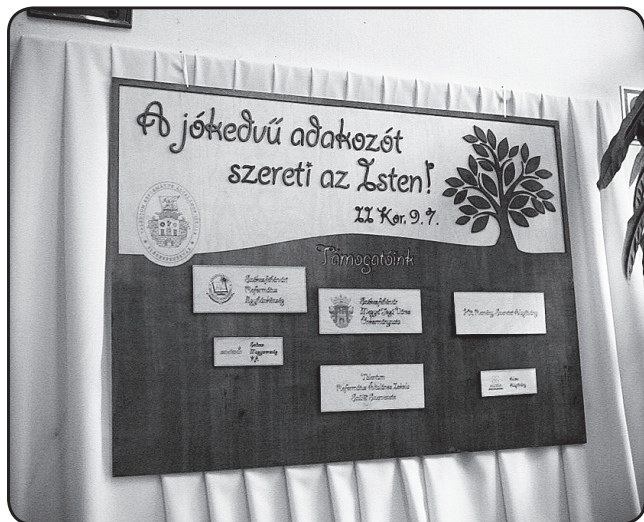
tengernél, behívták az otthonukba, gyerekeiket odatették a lábaihoz. Miért? Mert nem úgy viselkedett, mint egy főpap

vagy egy sztár. Egyszerű emberként viselkedett. A könnyei szívből jöttek, ahogyan a mieink is. Senki sem félt odamenni hozzá.

Emlékezzünk erre, amikor elbukunk a saját hibánkból, amikor üressé válik az életünk. Bátran odafordulhatunk Őhöz, mert Ő nem néz le minket, nem küld el magától, hanem megért bennünket, és segíteni akar rajtunk. Meg akar menteni, örök üdvösséget kínál fel nekünk az Ő királyságában. Ne hagyjuk bontatlanul ezt a csodálatos karácsonyi ajándékot!

Ujvári Sándor Csaba

JÓKEDVŰ ADAKOZÓKRA EMLÉKEZNEK A TÁMOGATÓK FALÁN

A keresztyének ritkán fogalmazzák meg őszintén örömeiket mások előtt, mert attól tartanak, sokan ezt dicsekvésnek gondolják. Számunkra nem a dicsekvésen van a hangsúly, ellenkezőleg: a támogatásokat köszönettel elfogadjuk, örülünk is nekik, hálát adva értük. Mindezek után nem csak felvállaljuk, de nevesítjük is az adományozókat, így bemutatva, kikkel állunk kapcsolatban és jó viszonyban – fogalmazta meg érdeklődésünkre Szanyó Gáborné. Egyházközségünk Talentum Református Általános Iskolájának igazgatónőjét az elkészült intézménytámogatói fal jelentőségéről, az iskola és az önkormányzat között megerősödő „stratégiai lehetőségekről” és a misszió ügyéről is kérdeztük.

Ünnepélyes keretek között, a városvezetés és a gyülekezet előjáróinak jelenlétében avatták fel november 4-én az egyházközségünk Talentum Református Általános Iskolájának aulájában az intézménytámogatók falát. Az a gondolat, hogy egy olyan tábla készüljön, amelyen az iskola támogatóinak nevét feltüntetik, elsőként az intézmény szülői munkaközösségében fogalmazódott meg.

– Az ötlettel elsőként Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzatát kerestük fel, ahonnan pozitív választ kaptunk – meséli érdeklődésünkre Szanyó Gáborné igazgatónő, aki azt is feleleveníti, egy stílusos, megjelenésében is izléses táblát rendeltek a dekoratortól. Nem utolsósorban egy odaillő igei mottón is gondolkodtak, így született meg az Újszövetség második korinthusi leveléből származó idézet: „A jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az átadó ünnepségen megjelent Dr. Cser-Palkovics András polgármester és Dr. Bóka Viktor, a város jegyzője, igei köszöntővel az egyházközség lelkes elnöke, Somogyi László szolgált. A dolog külön érdekessége, hogy az eseményt megelőző hé-

ten a diákok közül többen is részt vettek egy országos zsoltárelőadó versenyen, így remek alkalom nyílt számukra, hogy bemutatva tudományukat több híres művet is megszólaltatva köszöntsék a vendégeket. Az avatón az önkormányzat részéről egy több mint másfél millió forint összegű támogatás ígérete is elhangzott, amely erre az időre realizálódott.

– Projektorokat, hozzájuk tartozó vetítőképernyőket, notebook-ot vásároltunk a támogatásból, illetve az ezek működtetéséhez szükséges kiegészítőket, konzolokat – tájékoztatott az igazgatónő. A segítség révén így megvalósulhat az iskola valamennyi tantermében a korszerűnek számító projektoros oktatás és interaktív táblák használata.

– Nagyon pontosan látjuk, hogy haladni kell a korrallal és a körülöttünk felcseperedő fiatal „digitális nemzedékkel” már ezekkel a korszerű eszközökkel is segíteni kell a mindennapos oktatás során. Azáltal, hogy a támogatók falára az önkormányzat neve az első sorokba került fel, nem csupán egy kérdésnek tehettek eleget, de azt is jelzi, hogy hosszú távú szándékaik vannak az intézmény felé.

– Több támogatóval is rendelkezünk korábban (például saját egyházközségünk és annak alapítványa, továbbá néhány helyi vállalat is) de eddig még senkit sem „nevesítettünk” közülük, ezért azt javasoltam, hogy mindannyian megérdemlik, hogy láthatóvá váljanak – hangsúlyozza Szanyó Gáborné. Az egyházközség Budai úti templomában legutóbb vasárnap egy-egy oklevelet vehettek át az iskola eddigi támogatói. Az igazgatónő elárulta számunkra: a szülői munkaközösség már dolgozik egy olyan kiadványon, amely bemutatja a támogatói falat, az eddigi adományozókat, és arról is tájékoztat, hogyan tud felajánlásokkal élni az, aki erre szívében készületet érez.

– A keresztyének nagyon ritkán beszélnek az örömeikről, mert sokan azt gondolják, hogy ez dicsekvésnek számít. Számunkra pontosan nem a dicsekvésen, hanem az örömen van a hangsúly. A támogatásokat köszönettel elfogadjuk és hálát adva érte Istennek nevesítjük is őket, így mutatva, hogy jó kapcsolatban állunk egymással. Az igazgatónő hozzáteszi, a kezdeményezés egyfajta nyitást, missziói lehetőséget is jelenthet egy-egy cég felé.

Az ünnepségen megfogalmazódott a város és az egyházközség intézményeinek stratégiai partnersége is. S hogy ezek a kellemesen csengő szavak a gyakorlatban mit jelenthetnek?

– Ez valójában egy kiindulópont, hiszen az önkormányzattal korábban is kapcsolatban álltunk az iskolatej- akciók, a városi tanulmányi versenyek vagy éppen a belvárosi adventi színpadi fellépések kap-

csán – sorolja Szanyó Gáborné, aki azt is kifejti, a pénzügyi támogatások legutóbb konkrét összegben is realizálódtak, és az együttműködés újabb mérföldkövéhez érkezett. Természetes módon az oktatási intézmény is rendelkezik saját elképzelésekkel, jövőképpel, amelyben többek között egy lehetséges középiskola létrehozása és ezzel párhuzamosan az ingatlankérdés megoldása is szerepel.

Mindez persze kölcsönös törekvéseket jelent, hiszen a települést is gazdagítják az egyházi épületek és a hozzájuk szorosan kötődő intézmények gyarapodása.

– Ha Isten előtt kedvesek az elgondolásaink és áldást ad rájuk, akkor reményeink szerint ezek a tervek meg is valósulhatnak. De ez még a jövő titka – összegezi az igazgató.

Szűcs Gábor

A Talentum Református Általános Iskola tanulói és tantestülete nevében áldott, békés karácsonyi ünnepeket kívánok, és köszönetünket fejezzük ki a gyülekezetnek iskolánk ez évi támogatásáért. Az új évre Ézsaiás Igéjében bízva kérünk áldást: „Arra tanítalak, ami a javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.” (Ézs. 48: 17)

Szeretettel:

Szanyó Gáborné igazgató

Várj reám...

Advent alkalmából

Várj reám, s én eljövök,
hogyha vársz nagyon.
Mondta volt az Úristen
egy bíbor hajnalon.

Várj reám, s ember leszek,
hogy vonhassam igád.
Szenvedek, s meghalok érted,
mert meghallom imád.

Várj reám, s örülj nagyon,
mert e kisded én vagyok.
Kinek hatalmában áll
megmenteni téged,
s a szeretet az egyedüli ok.

Schrenk Éva

NYÍLT ELŐADÁSSOROZAT

Január 29-től 31-ig (csütörtöktől szombatig) nyílt előadássorozatot tartunk a **Maroshegyi Református Imaházban** (Batthyány u. 9).

Téma: **Kísértéseink**

Január 29. (csütörtök) 18 óra –
Závodi Zsuzsanna veszprémi ref. lelkész

Január 30. (péntek) 18 óra –
Iván Géza enyingi ref. lelkész

Január 31. (szombat) 18 óra –
Nemes Gyula kálozi ref. lelkész

*Mindenkit nagy szeretettel hívunk és várunk
az alkalmakra!*

A belépés ingyenes. Bővebb információ:
www.albaref.hu.

Feladat iskolás gyerekeknek: színezd ki sárga színnel az összes kockát, ahol magánhangzót látsz! Ha elkészültél, egy olyan finomság neve tűnik elő, ami gyakran kerül a karácsonyi asztalra!

Segítség kicsiknek: csak az aáééíóóöőúúüü betűket kell kiszínezni!

Összeállította: Tugyi Istvánné Niki

Gyereksarok

q	w	r	t	z	p	s	d	f	f	g	h	j	k	l	y	x	v	c	a	v	b	n	m	q	w	r	t	z	p	s	d	f
m	b	v	c	x	y	s	d	f	g	h	j	k	l	p	z	t	r	s	i	z	t	r	w	q	s	d	f	g	h	j	k	l
q	s	d	f	g	h	j	k	l	p	z	t	r	d	s	y	x	c	v	b	n	m	j	h	z	g	f	d	s	r	t	z	k
e	f	g	h	ú	s	r	t	a	t	z	k	e	z	z	t	r	w	w	a	q	q	s	e	a	í	i	r	ú	i	é	á	ű
a	z	z	ú	h	d	z	a	z	a	g	g	i	z	t	r	r	r	a	t	a	r	g	e	r	t	z	t	e	g	h	j	k
i	d	i	d	d	f	ü	f	r	t	ő	z	ő	z	h	g	f	a	f	f	d	a	s	í	y	x	c	v	ó	z	k	j	m
é	ő	r	t	z	p	o	m	m	ú	m	á	j	j	z	z	é	t	t	z	a	i	u	h	j	k	l	é	á	ű	ő	ú	
í	d	é	r	t	t	i	á	é	ű	ű	z	i	z	t	z	t	a	é	á	ű	ú	p	i	r	t	t	z	p	k	p	z	i
á	g	v	e	t	z	e	j	k	m	á	m	i	y	x	y	x	a	r	t	z	a	z	á	r	t	t	z	p	k	p	t	u
ű	b	n	m	i	t	a	r	l	k	a	g	u	i	é	á	r	é	p	t	h	ö	h	ö	ü	ú	ű	p	i	u	e	o	í

Ismét Balatonfüreden

2014. október 24. és 26. között került sor a gyülekezeti csendeshétvégére Balatonfüreden. A hétvége igei mondanivalóját Rodney Gray Isten szeretete című könyve alapján szolgáltatta Somogyi László lelkipásztor. A könyv körbejárja Isten irántunk, teremtményei iránt érzett szeretetét, rámutat annak alapjára.

Ki Isten? Aki szerette a világot, ő a mindenség Teremtője. Isten nincs a világban, hanem a világ van Istenben. Az Ézsaiás 6, 1–5 szerint még az angyalok is eltakarják magukat előtte. Mikor imádkozunk, vajon gondolunk-e arra, kivel beszélünk valójában?

Isten a semmiből teremtett. Mi csak valamiből tudunk alkotni, de Isten a szavát saját hatalmával ruházta fel a teremtés során. Azért te-

remtett, hogy szeretetkapcsolatban éljen egy hozzá hasonló lényel, de a teremtett világ akkor is az ő dicsőségét hirdeti, ha ez a teremtmény hátat fordít neki.

Isten valóságos személyként mutatkozott be, olyannak, akinek nincsenek korlátai, sem térben, sem tudásban, sem hatalomban, sem időben. Minden információ a

rendelkezésére áll, nincs szüksége fejlődésre vagy változásra. Éppen attól Isten, hogy nem tökéletlen, hanem tökéletes. Isten egyetlen elvárása, miután mindent nekünk adott, hogy dicsőítsük őt.

Isten szeretete kiválasztó szeretet, bár az egész világot szereti, a János 3,16 mégis egy kiválasztott népre vonatkozik, az ő életükre vonatkozik Isten megmentő terve. Isten szeretete különleges szeretet, amelynek alanya-it és hasznélvezőit Isten választja ki, de sose mond-

ja meg, hogy miért éppen őket.

Isten szeretete szövetségi szeretet. Jézus az új szövetség kezese és közbenjárója. Teljes és tökéletes jóvátételt szerzett a népének, vagyis ez

a szövetség őáltala beteljesítette a bűnök bocsánatát. Jézus Krisztus maga az Isten által elrendelt és felhatalmazott szabadító.

Isten szeretete kiengesztelődő szeretet. A kiengesztelődés szívbeli változás, nem csupán megbocsátás. Olyan áldozat, amely elhárítja Isten haragját. Isten rendelte ki őt engesztelőként, bebizonyította ezzel szeretetét, irgalmát és kegyelmét. Isten haragját a bűn iránt valahol le kellett vezetni. Fiára fordította haragját, hogy elfordíthassa azt rólunk, a valódi bűnösökről. Isten a szívében már előre döntött arról, hogy szeretni fog minket. Isten haragja jogos, de kiengesztelődött. Az evangélium alapvető témája: egy megbántott, megsértett Isten kiengesztelődése.

Az első esti áhítat alkalmával Ujvári Sándor lelkipásztor szolgálataiban hallhattunk a szőlőmunkások példázatáról. Hallhattunk arról, hogy emberi normák szerint érthető a munkások felháborodása, de Isten országa nem emberi elvek szerint működik. Nem emberi érdem miatt dolgozhatunk az ő munkájában. Ez megtiszteltetés. Bármire hívott el minket Isten, örüljünk neki és teljes erőből dolgozzunk.

A gazda még késő délután is talált kinn embereket, akiket senki nem fogadott fel. De ők még reménykednek. Isten szuverén módon választja ki azokat, akiket elhív különböző időpontokban.

A nap végén mindenki egyszerre lép elő, hogy megkapja a fizetségét.

Ekkor jön a meglepetés: mindenki ugyanannyit kap fizetségül. Ráadásul először az utolsók kapnak, hogy Isten jósága még nyilvánvalóbb legyen. Kegyelmes és jóságos a gazda, a szolgák pedig irigyek. De miért ne lehetne a gazda nagylelkű? Hiszen Isten nem tesz különbséget az emberek között.

A második esti áhítaton a királyi menyegző példázatáról hallhattunk. Ez Isten országának hasonlata. A király hiába hívta az embereket, a meghívottak nem jöttek el, pedig a királyi menyegzőn való részvétel a legnagyobb megtiszteltetés volt. Ezután úgy döntött a király, hogy bárki eljöhet az ünnepére.

Jézus a választott népnek prédikált. Isten készítette nekik az ünnepet, de a meghívottak ezt visszautasították. Ezután hívott el mindenkit az Úr. Isten országából csak a mi elutasításunk rekeszthet ki, Isten oldaláról minden készen áll.

A vasárnap délelőttöt istentisztelettel zártuk. Berze János szolgálataiban hallhattunk Nikodémus történetéről. Ez a történet az újjászületés fontosságáról szól. Ez az Isten országába való bejutás feltétele, víz és lélek által. Nikodémus még nem érti Jézust, aki saját tapasztalatairól beszél, földi és mennyei dolgokról is. Nekünk viszont meg kell értenünk az evangéliumot ahhoz, hogy megérthessük a földi dolgokat.

Jézus arra nyitogatja Nikodémus szemét, hogy észrevegye, kicsoda ő, ki ő nekünk, mit tanít. Ennek

megismerése csak újjászületés által lehetséges.

Jézus elkötelezte magát a megmentésünkre, keres minket. Most még nem ítél, hanem megment. Ha Jézusé vagyunk, sok mindent elveszthetünk, de vesztesek nem lehetünk, a végén nyertesek leszünk.

Ez a hétvége sok szempontból más volt, mint a nyári csendeshét, ami szintén Balatonfüreden volt. Hála az Úrnak, tele volt a Siloám Református Üdülő, minden korosztály képviseltette magát. Nagy örömünkre sok-sok gyerek is volt velünk, több háromgyerekes család is úgy döntött, megéri eljönni erre a hétvégére. Külön köszönet illeti két lelkes gyerekfelügyelőnket, Füller Ági nénit és Szabó Lillát, akik nélkül a szülők nem tudták volna zavartalanul hallgatni az Igét.

Szombati napunkat egy kirándulás is megkoronázta, ellátogattunk a gejzírmezőkhöz, valamint Tihanyban is sétáltunk egyet, megcsodálhattuk a gyönyörű kilátást, beszélgethettünk is egy jót.

Ez a hétvége mindnyájunk számára építő volt. Rámutatott arra, hogy Teremtő Mennyei Atyánk mennyire szeret minket, és hogy ez a szeretet nemcsak mindent, hanem annál sokkal többet, a megváltást is hozta számunkra, az Úr Jézus kereszthalála által. Nekünk ezért a kegyelemért „csak” annyi a dolgunk, hogy életünkkel dicsőítsük őt, és bizonysgot tegyünk róla alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt.

– F. B. –

Tratterjesztés

A Széchenyi utcai gyülekezetünkben a két istentiszteleti alkalmat követően:

- Szentírást, bibliai témájú könyveket	- kazettákat és CD-t
- hitépítő kiadványokat, traktátusokat	vásárolhat minden kedves érdeklődő.
- ígés kártyákat, könyvjelzőket, matricákat	- Karácsonyi és újévi kiadványok, valamint
- evangéliumi naptárakat	Cseri Kálmán művei szintén kaphatók.

ELKÖTELEZŐDÉS

Hosszú évek teltek el azóta, hogy legutóbb Refisz táborban vagy konferencián vettem részt. Mostanra már kicsit kezdtem úgy érezni, hogy „kiöregedtem” belőle, hiszen a velem egykorúak ott inkább már szolgálók, mint résztvevők. Végül Anna barátnóm meggyőzött, amiért nagyon hálás vagyok.

Most először fordult elő, hogy nem tudtuk egy kezünkön megmutatni, hányan érkeztünk Fehérvárról, ugyanis most 34 fiatal döntött úgy ebben a kicsiny dunántúli városban, hogy ezen a bizonyos októberi hétvégén Miskolcra megy, az őszi Refisz konferenciára. Az első lépést megtettük az elköteleződésben, hiszen ezernyi más program közül választhattunk volna.

Gondolatébresztőnek szeretnék idézni néhány mondatot, melyeket az előadásokon, áhítatokon hallhattunk:

„Ha Isten megkérdezi, hogy Őt követed-e, mit válaszolnál? Az olyan válaszok, mint a *nem tudom, remélem, talán* nem léteznek. Igen vagy nem? Ez a két lehetőség van.”

„Te mitől félsz? Mit mulasztanál el azzal, ha Isten iránt elköteleződnél? Mit kellene feladnod, ha követnéd Jézust? Merd odaszólni magad!”

„Isten teljesen elkötelezte magát irántunk. Ő soha nem kér olyat, amit Ő már meg nem tett volna.”

„Azért félünk az elköteleződéstől, mert azt gondoljuk, hogy akkor bekerülünk egy szűk csatornába. De ez nem így van! Valóban át kell menni a szűk kapun, de utána, akármilyen hihetetlen, kitárul a világ.”

„Az elköteleződés nem kötelező, hanem önkéntes. Ez egyik oldalon elköteleződés, a másik oldalon függetlenségi nyilatkozat. Nincs a világban szabadság. Valahova mindig tartozunk. Rajtunk áll, hogy

hova. A Sátán számára borzasztóan dühítő egy-egy ilyen függetlenségi nyilatkozat. De ezt ki is kell mondanunk. Mindent, amit nem adunk át Krisztusnak, azt a Sátán fel fogja használni.”

Sokunkban megfogalmazódott a hétvége során, hogy az életünk mely területe az, ahol nagy szükség van az elköteleződésre, s tudjuk, hogy a legfontosabb mindenekelőtt az, hogy Isten iránt teljesen elköteleződjünk. Az elköteleződés több egy döntésnél, az a jövőre is vonatkozik, hosszú távú irányváltás. Nem szabad félnünk attól, hogy nem leszünk „trendik” a világ szemében, vagy hogy nem jut majd elég pénz másra, ha Istennek adunk először, vagy nem lesz elég időnk mindenre, ha nap mint nap olvassuk az Ő Igéjét és még imádkozunk is Hozzá. Ő meghalt értünk, elköteleződött irántunk, s ezt nem változtatja meg semmi, senki. Rajtunk áll, hogy mi merjük-e meghozni a döntést, hogy Isten iránt elköteleződjünk.

Te, kedves Olvasó, elköteleződöttél már, ha nem, elég bátor vagy ahhoz, hogy elköteleződj Isten iránt?

Bízz Benne, az Ő ígérete ma is szól, és neked szól: „*De keresétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*” (Máté 6:33)

„Aki elköteleződik, annak az elköteleződés adja a problémáit, de ez is menti meg őt. Van, amikor nem spó-

rolható meg a tüzes kemence, és be kell menni (ld.: Dániel próféta könyve, 3. fejezet), de Isten velünk lesz, bejön velünk. Az elköteleződés segít dönteni az ilyen nehéz helyzetekben. Az elköteleződés átvitte Pált is sok szenvedésen, és segítette túltekinteni azokon. Segít, amikor erkölcsi döntéseket kell hozni (ld. József és Potifár felesége).”

„*Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.*” (Róma 12:1–2)

Krauszné Szabó Virág

Eljött Jézus, a Megváltó

Eljött a tél, eljött Jézus.

Hozott nagy hidegségbe nagy-nagy meleget.
Csöpp szíve ontotta a szeretetet.
József és Mária védőn óvta Őt.

Több mint kétezer éve történt.

De ez nem történelem!

Az Élő Isten születésnapját ünnepeljük ezen a Szent Karácsony estén.

„És az Ige testté lett.”

Istengyermek jött a világra.

Hogy az ember ne legyen árva,
s legyen, aki őt megváltja.

Örömműnnepe a Karácsony,
mert Megváltó született,
s Örök Élet vár majd arra,
Jézust aki szeretett.

Schrenk Éva

Ez lesz a mennyben is? A 2014-es REFISZ nyári táborról

Tamáskodva hallgatom Gottfried Richárd diósjenői lelkipásztor szombat esti evangelizációját a szárszói SDG Központ nagyelőadó-jában, az idén 25 éves REFISZ nyári nagytáborának végén. Megszólal bennem egy hang: ez a közel 200 fiatal, akik most velünk vannak, vajon kaptak bármit is attól a héttől, amit mi, refiszes szolgálók sok-sok energiával, egyeztetéssel és imádsággal szerveztünk meg? Építi a házat Isten (Zsolt. 127) a Református Fialok Szövetsége által, vagy csak mi akarunk Neki tetszelegni programokkal, csoportokkal, esti vendégekkel, léleképítőnek szánt megoldásokkal? Elért-e hozzájuk a ma nem divatos mondat: nekünk, nekik van szükségük Istenre?

Aztán megszólal a zene, melyet az áhítat részeként hallgatunk meg, egyesek becsukott szemmel, mások sírva, megint mások összeráncolt szemöldökkel hallgatják: „Nézd, ott fenn ki van a kereszten... a szeretet lett oda-szegezve... a menny már nyitva áll.” Majd megint elhangzik a dal, s alatta, mint lehetőség megadatik a tábor résztvevőinek, hogy kimenjenek a pulpitus elé, s hozzanak döntést Krisztus mellett, ki térdelve, ki másmilyen testtartással. Ismét rám tör a kétség: jó esz-közök voltunk Isten kezében? Tudnak a fiatalok döntést hozni életük Megváltója mellett? Aztán nyitott szájjal döbbenek meg azon, hogy tízéval mennek ki a fiatalok zokogó arccal, megérintődve, istenél-ményekkel gazdagodva. Eszem-be jut a REFISZ központi igéje: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak titeket.” (János 15,16) Isten Lelke az, aki

jelen volt és van közöttünk, meny-nyei pillanatok adott aznap este az egész tábornak. Beszélgetések következtek, hozzám egy kamasz lány sietett, beszélni nem volt ereje a sírástól, Isten arra indított, hogy elmondjam Neki a mondást: aki egyszer születik meg, kétszer kell, hogy meghaljon, de aki kétszer születik meg (testben, Lélekben), annak csak egyszer kell meghalnia. Másik döbbenet ér akkor, amikor a természet elhagyva látom szolgáló társaimat, akik a szomszédos helyiségben térdelve kérik Istent, hogy Lelke által szólítsa meg a fiatalokat az evangelizáció alatt. Térdel ott fizikus, lelkész, humán tudományokban jártas, fiatalabb, idősebb. Megkérdezem magamtól: ez lesz a mennyben is?

A tábor központi témája a lélek lélegzetvétele, az imádság volt, e köré épültek fel a reggeli áhítatok üzenetei, az esti evangelizáció, s ez megjelent a délelőtti műhely-foglalkozásokon is. A tábor vezetője, áhítatfelelőse idén is Veres Péter gávai lelkipásztor volt. Különös érzések törtek fel bennem az esti vendégek bizonyágtételei-ikor. Őt, szinte kimondhatatlanul különböző ember, s egyetlen egy üzenet: a gondviselő, létező, megszólító, viszonszerető Isten. Bor Imre, az SDG Központ ügyvezetője vallott az élete „nem normális” állomásairól: nem természetes, hogy túlélte a születést, hogy nem katonatiszt lett, hogy Isten elhívta és az Ő országának az építője lett. Ugyanilyen mélyenszántó volt Dr. Szalai András is, aki részletesen kifejtette, hogy 24 éves korára eljutott a buddhizmus egyik tetőfo-kára: az üresség teljes megélésére, amiben nincs senki és semmi – és

teljesen megszomorodott. Aztán Isten szembesítette Őt addigi életével, megtérése óta azon fáradozik, hogy a kételkedőket, bizonytalanokat Őhozzá vezesse. András és családja öt napot töltött velünk, nagyon sokat kaptunk tőlük. Nagyon megérintett továbbá dr. Somydy Imre bizonyágtétele is, igen kivételes az, ha egy milliárdos ezzel kezdi vallomását: „Jézus Krisztus bűnös szolgálója vagyok.” Biatorbágyon adta át az életét Krisztusnak 2014 februárjában, s jó volt hallani az anyagi világban való csalódását, egyben idei újjászületését is. Nem hiányozhattott a Fodor házaspár sem, Fodor Attila és Ablonczy Margit (Mitka) imameghallgatásokat soroltak fel, hamar körvonalazódott előttünk, hogy léteznek csodák, mégpedig Istent alázattal kérve adatik meg nekünk a „nem normális”, a meg-hökkentő, a mennyei.

Az egész hét, mely augusztus 11. és 17. között zajlott, lelki ajándékokkal volt tele, megható volt látnunk, tapasztalnunk, hogy a fiatalok keresik Istent, kérdések megfogalmazására serkentettük őket, válaszokat várnak, s jó ebben a felállásban Istenre mutatni. Ugyanilyen elgondolkodtató, szent és nagy erejű volt minden közös éneklésünk, nevetésünk, sírásunk, imádkozásunk, humorunk és beszélgetésünk is. Azt az első szeretetet érezzük, amit számtalan, a REFISZ alkalmain megtért egykori és mai fiatalok éreznek. Mindannyiunk előtt fajsúlyossá és egyértelművé vált, hogy az imádság nem lehetőség, hanem maga az élet, a legelső tennivaló, a legelső fegyver! Akár a légzésnek, az imádságnak is a nap 24 órájában

kell előttünk lennie, ez egy állapot, egy megspórolhatatlan gyakorlat! Legnagyobb lehetőségünk, hogy intim közzé tesszük a tábor, megálljt parancsolunk rohanó világunknak és egymást akarjuk buzdítani, bátorítani, imádságban hordozni. Ezt tapasztaltuk meg, e közel 200 fiatal és idősebb az ország 45 gyülekezetéből érkezett közénk, s tapasztalta a közös

imádság erejét, azt a szeretetet, amely simogat és megfedd, hal-kan hív és olykor számon kér.

Mikor a szombati nap véget ért, felmerült bennem a kérdés: van-e a fiataloknak hova hazamenniük? Van-e befogadó gyülekezet, intim közösség? Arra bátorítunk minden református gyülekezetet, hogy nyissanak a fiatalok felé! Maga a REFISZ is azt a célt tűzte ki, hogy a

fiatalokat Istenhez vezesse, s szolgálatba állítsa a gyülekezetekben. Imádkozunk azért, hogy a folytatás a gyülekezetekben történjen, hogy egyházunkban jelen legyenek a megtért, szolgálatkész fiatalok. Öröm volt fellélegezni, imádkozni velük, ugyanígy reménykedünk abban, hogy a REFISZ megmarad Isten áldott eszközeként!

Somogyi Csaba

Egy áldott alkalom

Emlékszem, amikor 14 évesen bekerültem az akkori ifjúsági közösségbe, legelőször az az elfogadás és szeretet fogott meg, ami ott jelen volt. Akkor még csak az emberi részét éreztem meg a közösségnek, nem tudtam, hogy ez a fajta szeretet és elfogadás az Úrtól származik. Aztán én magam is egyre jobban megismerhettem az Urat, egyre többet megtudhattam az ő tökéletes szeretetéről, amivel felénk fordul. Amikor azt is megvallhattam, hogy ő életem megváltó Ura, akkor értettem meg igazán, ki az, aki tényleg összetart és mozgat egy közösséget.

Sajnos ez a közösség végül mégis megváltozott. A legtöbb tagja először főiskolára, egyetemre ment, aztán családot alapítottak. Az emberek életébe más, talán fontosabb események kerültek. A közösségbe járás kicsit nehezebbé vált, háttérbe szorult.

Hogy miért írtam le mindezt? Mert amikor pár hónappal ezelőtt tudomásomra jutott, hogy el fog indulni egy 30–40-esek köre, az jutott eszembe, ez egy lehetőség arra, hogy ismét kialakuljon az én korosztályom számára egy testvéri közösség, amit sokan régóta nélkülöznek, ahova összejárhatunk, megoszthatjuk egymással a jó és

rossz tapasztalatainkat, de legelőször is beszélhetünk az Úrról, arról a csodálatos Teremtőről, aki ezt az egészet elindította. Mert biztos, hogy az ötlet Tőle származott, az ő szolgálója, Fehérvári Dávid lelkipásztor pedig meghallotta, és követte az Úr útmutatását.

Tehát elindult ez az alkalom, havonta kétszer, minden hónap első és harmadik vasárnap délutánján, négy órákor. Az alkalom általában egy meghatározott téma körül fog, pl. két délutánt is arra szánunk, hogy megbeszéljük, hogyan tudunk Istennel a munkahelyen is helyt állni, hiszen legtöbbször a nap nagy részét ott töltjük. Nem mindegy, hogy osztjuk be a kevés szabadidőnket, vagy mik azok a lehetőségek, amik során bizonyos tehetünk az Úrról.

Az alkalomnak van kötött és kötetlen része. A kötött részében a már említett témákat járjuk körbe, míg a kötetlen részében szabadon beszélgetünk, miközben elfogyasztjuk a magunkkal hozott enni- és innivalókat. A hangulat alkalomról alkalomra oldottabb, kötetlenebb, bár kezdetben az összeszokás hiánya érződött a csapaton, hiszen nem vagyunk ahhoz hozzászokva, hogy ilyen körben megoszuk egymással a gondola-

tainkat. Mindig vannak új arcok is, bővül a kör, ami szintén az Úr munkálkodásának bizonyítéka. Számomra azonban az külön öröm, hogy a régi arcok közül is megjelentek páran, így egy kicsit nosztalgikus érzésem is van néha. Örülök, hogy mindez együtt van jelen ebben a közösségben, az Úr jelenléte, üzenete, és az emberek, akikkel együtt igyekezhetünk őt megismerni. Minden korombelit (vagy kicsit fiatalabbat, ill. idősebbet is) szeretettel várunk ebben a társaságban, jöjjön bátran, csatlakozzon hozzánk, menjünk együtt az Úr felé. A legközelebbi együtt-létünkre december 20-án, kivételesen délután három órákor kerül sor.

Itt említeném még meg a többi vasárnap délutáni alkalmat is. Minden hónap második vasárnapjának délutánján a családostok számára van alkalom együttlétre (a gyermekmegőrzés ilyenkor biztosított), míg a negyedik vasárnap a szolgálok felkészítése zajlik. Minden alkalmon az Úr Igéjét, üzenetét hallgathatják az arra szomszók.

Remélem, minél többen megragadják ezeket az alkalmakat az Úr Igéjének hallgatására, az épülésre.

– F. B. –

Néha a férfiak is elcsendesednek

Az Úr Jézus Krisztussal való közös csendesség reményében november 9-én délután egyike lehettem a mintegy ötven férfinak, aki gyülekezeti központunkba érkezett a férfinapra. Székesfehérvári egyházközségünkben férfinapra félévente kerül sor, a rendezvény a napok számát tekintve nagykorúságát ünnepelte, a 18. volt a sorban. Egy új szempont azonban felmerült: ez egyúttal egyházmegyei rendezvény is volt. A férfinapok szellemiségét meghatározó ige, az „Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, és akinek bizodalma az Úr.” (Jer 17,7) mellett ez az alkalom kifejezetten a csendességre, és a csendességben megjelenő teljes szívű odaszánásra hívogatott. A 119. zsoltár 145. verse így szól: „Teljes szívemből kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram!”, ez az ige szolgált kiindulásul a szíveink formálására, Incze Sándor testvérünk imádságát követően. Három bizonyágtevőnk volt, sorrendben Illés László, Nemes Kálmán és Kőszegi Pál testvéreink. Istennek legyen hála, amiért kitárták a szívüket, és útjuk, életük, az Úrral való kapcsolatuk egy-egy részletét megosztották velünk. Kiscsoportos beszélgetésekre is sor került, majd rövid beszámolókra. A rendezvényt Nemes Gyula egyházmegyei főjegyző testvérünk zárta gondolataival és imádsággal. Ilyen röviden írom, mert belülről nekem ilyen rövidnek tűnt a három órás program ellenére. Hiszem, hogy megerősítettük egymásban a csendesség, a teljes odaszánás és az Úrhoz való kiáltás fontosságát, ezt talán a többi jelenlevő is megerősítheti. Zakatoló világunkban, folyamato-

san kihívásoknak kitéve csendességre azért van szükségünk, hogy nyomorúságunkban teljes szívvel szólhassunk az Úrhoz. Az Úr meghallja a kéréseinket, de mi csak a csendben értjük meg azt, mit helyez a szívünkre válaszul.

Bátorság van a szívemben arra, hogy másról is írjak, az útról, ami a délután felé haladt. A férfinap egy rendezvény, amelyet persze tech-

nikailag jobban megszervezhetünk volna, bőven akad rajta csi-szolnivaló. Mégis fontosnak érzem megjegyezni: nem ez a lényeg. Keveseket tudunk az egyházmegyéből megszólítani, de akik itt voltak, megérezhették, mi tart össze minket. Idősebbet, fiatal, keresőt, lelkészeket: mindannyian elvesztettek vagyunk magunkban, életünk értelme és vigasztalása az Úr Jézus Krisztus. A kiindulásul szolgáló ige mentén augusztus vége óta nagyjából kétheti gyakorisággal péntek esténként összegyűlt egy kisebb csapat Péli József testvérünk szárnyai alatt, és ezekben a beszélgetésekben tényleg megérezhettük a közösség erejét. A közösségi beszélgetéseken kívül Péli József testvéremmel együtt egyeztettünk lelkészeinkkel, áldott beszélgetésen vehettünk részt

Imre Bálint esperes úrral, és még egyházmegyei lelkészértekezleten is részt vehettünk, próbáltuk közvetíteni a férfinap formálódását. A kiscsoportos előkészítő beszélgetések azok a beszélgetések, amelyeket kívánok minden vágyakozó testvérünknek. A közösségi beszélgetéseken egymás életét, sikereit, kudarcait, örömeit, bánatait Mennyei Atyánk felé fordulva élhettük meg. Miközben ezeket megéltük, elemeztük hosszasan azt is, kinek mit jelent a megjelölt ige. Igen, még a kezdetekben azon is morfondíroztunk: nem kellene valami megfoghatóbb, gyakorlatban előremutatóbb ígét találni, ami „hasznosabb” üzenetet hordoz? A beszélgetéseink megerősítettek abban bennünket, maradjon ez így. Sokféleképpen, sok oldalról néztük ezt. Három

üzenetet biztosan hordozott számunkra. A teljes szívvel való odaszánás a legnagyobb parancsolat, „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből.” (Máté 22,37). A kérés, fohászokadás, kiáltás még az Úr Jézusnak az Atyával való kommunikációja során is megjelenik, talán legmegrázóbban a főpapi imádságban (János 17,24), és legfőképpen a kereszten (Lukács 23,45). De mi hogyan tudjuk odaszánni magunkat, hogyan tudjuk meghallani Istenünk szavát? Ahhoz a zajos világban csendesség kell, hogy meghallhassuk Urunk hívását (János 10,3–4). Mennyei Atyánk, hálát adunk Neked az Úr Jézus Krisztus által velünk közölt kegyelmedért.

„A szeretet a fontos és nem az ajándék”

Presbiterek bizonyágtétele – Nagy Miklós maroshegyi területi gondnok

Egyházközségünk Budai Úti templomának elkészülte, majd a Széchenyi utcai gyülekezeti központ felépítése és a szomszédos templom külső-belső felújítása után sem következik pihenő a közösség életében. A gyülekezet hosszú távú tervei között ugyanis a maroshegyi gyülekezet rész további fejlesztése is hamarosan napirendre kerül. Nagy Miklós területi gondnokot az eljövendő építkezésről kérdeztük, aki szívesen beszélt hitéletéről, családjáról, a közösség lelki megtartó erejéről és arról is, hogy egy mestercukrász alkotásaival is tehet bizonyágot.

Gyermekkorában a nagymama hatására megkeresztelték, ám hosszú ideig ez nem sokat jelentett számára. Ennek ellenére a református egyháztól nem állt távol, hiszen a nagymama hitéletét aktívan gyakorolta a székesfehérvári reformátusok maroshegyi gyülekezetében – emlékezik vissza Nagy Miklós presbiter, egyházközségünk területi gondnoka.

– A feleségemmel 1987-ben házasodtunk össze, hamarosan egészségi állapotomban jelentős romlás következett be. Úgy láttam, komoly figyelmeztetést kaptam, világossá vált számunkra, életünk addig megszokott formájában már nem mehet tovább, változásnak kell beállnia. Lelki életünkben is egyértelműen éreztük a kapcsolatok hiányát – mondta el.

Amikor Wagner Tamás a maroshegyi gyülekezetet kezdte pásztorolni, felvették vele a kapcsolatot. Mindezt nagyban segítette, hogy Tamás rendszeresen felkereste és hívogatta őket a közösségi életbe. Akkor, először úgy érezték, hogy „célhoz értek”, s hogy a református egyház lesz a megfelelő hely a számukra a „letelepedésre”. Azóta rendszeres gyülekezetlátogatóknak számítanak.

– Lelki életem, az egyházhoz való kötődésem jelentősen megerősödött – fogalmaz Nagy Miklós, majd hozzáteszi, lehetetlennek tartja, hogy az ember testi egészsége a lelki egészsége nélkül működjön. Idézi is a 23-as zsoltár szavait: „az Úr az én pásztorom,

nem szűkölködöm.”

Nehéz talán a pontos idejét megmondania, amikortól az Istennel valóban megkezdődött az élete, de az átalakulás valóban jelentős. Meglátása szerint minden embernek szüksége lenne arra, hogy megértse: Isten szeretete annyira körbeölel bennünket, hogy életünket teljes egészében befolyásolja. Csak a szemünket kellene kinyitni, hogy ezt meglássuk. Akkora ajándékot kaptak Istentől, amelyet meg sem tudnak neki köszönni, sem meghálálni.

– Az életem feleségemmel történő együttműködéssel könnyebben látható, kézzelfoghatóbb eredményeket hoz. Nélküle nem tudok igazán jól dolgozni. Ezt szeretném megköszönni neki. Hálás szívvel gondolok arra, hogy tanítóként, mentálhigiénés szakemberként, szakács végzettséggel, családanyaként és nőként egyaránt mellettem áll. A cukrászati munkában pedig olyan segítséget jelent számomra, hogy az felbecsülhetetlen – mondja Miklós.

Házasságukból négy gyermek látott napvilágot: három fiú és egy leány.

Dávid fia után két évre érkezett Richárd, hét évvel később Letícia, s hat esztendő múlva a legifjabb családtag, Kristóf is megszületett. Utóbbiról elmondja az apja, hogy 40 év a korkülönbség köztük.

– Megkaptuk azt a csodálatos lehetőséget, hogy nevelhetjük őket, amely nagy boldogságot jelent számunkra és büszkék vagyunk

rájuk. Ha azt a példát látják, hogy párommal szeretjük és megbecsüljük egymást, akkor reménység szerint ők is arra törekednek, hogy tudjanak szeretni.

Egy esztendővel korábban, az őszi grillázs kiállításon (erről lapunkban az elmúlt évben beszámoltunk – a szerk.) a nagyközönség előtt is bemutatkoztak azok az igei „hitvallások”, melyeket párjával közösen gondoltak ki és úgy találták, nagyszerűen összekapcsolhatóak a Szentírás üzenetével.

Elmondja, vágyik arra, hogy azok a Maroshegy körzetében élők reformátusok, kik még nem gyakorolják hitéletüket, lélekben közelebb kerüljenek egyházukhoz. A gyülekezetépítésről és a területi gondnoki szolgálatáról szólva azt is kifejti:

– Nagy segítséget jelenthet, ha az emberek elhinnék végre, életük boldogságát hozhatja, lelkük és családjuk egészségét eredményezheti, ha az Istennel való kapcsolatuk megerősödhet. Az egyház nem több, csak annyi – folytatja – mint az Istennel való kapcsolat és szeretet sugárzása egymás felé. Imádkoznak azért, hogy a környezetükben élő emberek közül ezt a szeretetkapcsolatot mind többen megéljék.

A gyülekezet rész fiatal lelkipásztorával, Ujvári Sándor Csabával való közös szolgálat közben kialakult kapcsolatáról elmondja: A lelkésszel és kedves feleségével, Boglárkával – habár jó két évtizednyi a korkülönbség közöttük – a közös gondolkodás kiformalódása között

semmiféle akadályt nem lát. Az együtt munkálkodás száz százalékos, ezért is képesek megvitatni egymással közös gondolataikat, lelki látásaikat.

A gondnokot a lelki építkezés mellett az egyre inkább szükségesé váló fizikai építkezés lehetőségeiről, a tervekről, a soron következő lépésekről is kérdeztük:

– Nagyon szeretném, ha mindenki szeme láttára feléledne és növekedésnek indulna a gyülekezet Maroshegyen is. Ennek létjogosultságát mi sem bizonyítja jobban, mint hogy az idei adventi alkalmakat és a karácsonyi ünnepet már „ketté kellett osztani”. A hívek, az érdeklődők és a hittanos gyermekek családtagjai számára bizony már kicsinek bizonyul az imaház gyülekezeti terme. S ha már a közösségépítésről beszélünk, az együtt eltöltendő szent ünnepi és családi alkalmak számára mindenképpen megoldást

kell találni – mondja el a presbiter, aki elmagyarázza, hogy a gyülekezet rész további évközi alkalmait is megfelelő helyszínre „várnak”, amelyet a jelenlegi imaház méreteiben már nem képes biztosítani. Terveikben azt szeretnék elérni, hogy a jelenlegi nagyterem területe megduplázódjon. Ehhez párosulna korszerű technikai eszközök segítségével a kihangosítás és megoldhatóvá válna kisebb tároló helyek kialakítása is.

Nagy Miklós területi gondnoki tisztségét körülbelül másfél éve vette át szolgatársától, a korábban elhunyt Nagy Jánostól. Felvetődik a kérdés, elődjétől milyen feladatokat látott meg, melyeknek a folytatását megfelelőnek tartja.

– János életét is dicséretesnek tartom, rendkívül nagy intenzitással és odaadással végezte a rábízott feladatokat, a teendőit. Ezzel összefüggésben hasznos

lenne végiggondolni mindenkinek az egyházközségben, hogy mennyi a rábízott felelősség a gyülekezeti munkában. Nem kell senkinek sem többet elvállalnia, mint amennyi elvégzésére képes és ereje van, de azt szívvel és szeretettel végezze!

– Sz. G. –

Beismerve

Jaj! Nem lehet erről beszélni,
Mert a világ már úgyis süket.
Jaj, ne, jaj, ne több süket fület!

Minek, ha senki nem érti...?
A kerítésen áthajítom.
Vedd vissza harminc ezüstöt!!!

Magamért árultalak el.
Bocsáss meg még, tán utoljára.
S ma többet nem szegezlek fára...

Bánáti Saci

Emlékezés és hálaadás az elmúlt húsz évért

A templomi istentiszteleten elsőként a református énekeskönyv 90. zsoltára csendült fel, majd Berze János lelkipásztor köszöntötte a híveket, emlékeztetve arra, hogy közösségükkel Isten már eddig is számtalan csodát tett.

– Ha készítenénk egy teljességre törekvő, hiteles és objektív történelmi beszámolót templomunk építéséről, mi is lenne az eredmény? Valószínűleg nem lenne objektív, hiszen ahányan vagyunk, annyiféle élmény, tapasztalat, öröm, de egyúttal seb is előjönne. Ezért fontos, hogy az emlékezés és a hálaadás egyúttal a megbékélés alkalmá is legyen – fogalmazott a lelkipásztor. Mire is mondhatjuk el húsz év távlatából, hogy

Hálaadásra és Isten dicsőítésére érkeztek a hívek november 9-én a Budai úti református templomba. Húsz esztendeje annak, hogy hivatalosan is átadták az altemplomi részt, és elkezdődhetek az istentiszteleti alkalmak. A két évtized során számtalan alkalommal élheték át Isten csodáit. Az ünnepi rendezvényen az egyházközség Csomasz Tóth Kálmán Kórusa zenei szolgálatot mutatott be Dóczi István karnagy vezényletével.

hitelesnek, objektívnek, teljesnek, ugyanakkor szívet melengetőnek és egyben befejezettnek számít? Először is Isten kijelentéséről, s ezért Igéjét és ígéreteit kell figyelembe vennünk.

Felidézte az egykori hálaadó alkalmon Dr. Márkus Mihály, a Dunántúli Református Egyházkerület akkori püspökének a Bibliából származó sorait: „Ti magatok is mint élő kövek

épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által...”, vagyis az ígéreteket adó Istennek adjunk egyedül hálát, az Ő szeretetéért és hűségéért. Később azzal folytatta, óvakodnunk kell, hiszen akkor alakul ki probléma, amikor Isten nevével

együtt magunknak is dicsőséget akarunk szerezni.

– Tegyük, folytassuk tovább az Úr ügyét és az elődök munkáját, szolgálatát ezen a helyen, örömmel és hálaadással.

Ezt követően a hívek előtt egy rövid amatőr videofilm bejátszásával megelevenedtek a két évtizeddel korábbi hálaadó alkalom főbb

pillanatai, majd Bányai László, a székesfehérvári egyházközség nyugalmazott lelkipásztorának visszaemlékezését hallgatták a hívek.

– Akkoriban, az 1990-es évek kezdetén még csak az altemplom állt készen. Bár ismertük a jövődőlő épület vázlatos rajzait, terveit, azt elképzelni sem mertük, hogy végül egy ilyen gyönyörű építmény magasodik majd a székesfehérvári hívek fölél.

Beszédében idézett Túrmezei Erzsébet „Otthonom a templom” című költeményéből is.

Szabó Balázs, a budai úti gyülekezettrész akkori gondnoka, egykori missziói gondnok felelevenítette: a Székesfehérvári Református Egyházközség Presbitériumában az 1990-es évek elején arra az elhatározásra jutottak, hogy a már meglévő belvárosi templom és maroshegyi imaház mellé a létszámában egyre növekvő öreghegyi városrészben is egy új szakrális helyszínt alapítanak. Az elkezdődő munkálatokat hamarosan 600, a közelben élő református hívő kö-

vette nagy figyelemmel. Mindezzel párhuzamosan erősödő igény mutatkozott az istentiszteleti alkalmak mielőbbi elindítására.

– Az 1993. szeptember 19-én megtartott hálaadó ünnepi alapkövetélés után olyan lendületes építkezés bontakozott ki, hogy egy esztendővel később már az altemplomi helyiség is elkészült és az 1994. évi negyedik negyedévi missziói munkatervbe már betervezhatték az istentiszteletek elindítását – fogalmazta meg Szabó Balázs. Az alkalmak kezdetben 25–30 fős „látogatói létszámmal” indultak, majd Isten ígétjét nyitott szívvel hallgatva ez a létszám hamarosan növekedésnek indult. A Mezőföldi Református Egyházmegyétől egy holland elektromos kis orgonát kaptak adományként, amelyet ifjabb Szabó Balázs zenetanár szólaltatott meg vasárnaponként. 1994 karácsonyára már álltak a templomfalak, elkészült a tetőzet is, s immár az új templomtérben csendülhettek fel az ünnepek idején elsőként a karácsonyi énekek. Ifjabb Szabó Balázs ze-

netörténész, a gyülekezettrész kántora abban egészítette ki édesapja korábban elhangzott beszámolóját, hogy 1997 karácsonyát követően már zenés áhítatok megtartására is lehetőség nyílt. Némi humorral azt is megemlítette, hogy abban az esztendőben olyan kemény telet kellett átvészelnük, hogy (az akkor még fűtetlen templomtérben) a fagyás ellen védekezve szó szerint kesztyűben kellett az orgonán játszania.

– Az elmúlt húsz év során a zenei szolgálatban is igyekeztünk tehetségünkhöz mérten előrébb lépni – mondta el, majd azzal folytatta, imádságos vágya, hogy a templom a zene számára is otthont kínáljon. Mindezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy – zenei szakemberként megállapítva elmondhatja – a legjobb akusztikával rendelkező templomnak számít a városban.

Berze János végezetül tolmácsolta Somogyi László, az egyházközség lelkészi elnöke és Miklós Gábor főgondnok köszöntő szavait.

Szűcs Gábor

A Hungarikum Együttes hangversenye a Budai úton

November 16-án a Budai úti Zenés Esték sorozatban a Hungarikum Együttes hangversenyét hallgathatták meg az érdeklődők a Budai úti református templomban.

A koncertsorozat idei alkalmi nagyszabású eseményekkel várták gyülekezetünk tagjait és a székesfehérvári zenebarátokat: a Székesfehérvár Helyőrség Zenekar virágvasárnap zenés áhítata áprilisban, az Ars Musica Vegyes kar és a Musica Bella Vonózenekar közös hangversenye májusban és a székesfehérvári Református Napokat lezáró nagyszabású kóruskoncert októberben nagy létszámú együtteseket léptettek fel a remek akusztikájú templomban. Novemberre ezért Berze János lelkipásztor és ifj. Szabó Balázs kántor

– némileg már az adventet is előlegezve – az eddigiekhez képest csendesebb, visszafogottabb, a költészet és a zene hangjait egyaránt megcsendítő „kamaraestet” szervezett, lelki felkészülésként a Karácsonyra, a Gyermekek érkezésére.

Keresve sem lehetett volna erre az estére alkalmasabb vendégfellépőket találni a kiváló székesfehérvári Hungarikum Együttesnél. Mudris Anett (ének és furulya), valamint Kremnitzky Géza (ének és pengetős hangszerek) duója gyönyörű műsorral érkezett közénk: népdalok és megzenésített versek mellett nagy örömeinkre egyházunk kedvelt énekeiből is válogattak programjukba. Az előadás a legkényesebb ízlésű zenekedvelőket is kielégítette vol-

na: Mudris Anett gyönyörű hangja, finom és átélt előadásmódja, Kremnitzky Géza virtuóz és sokszínű, több hangszert (klasszikus gitár, ukulele, mandolin) felvonultató játéka, a rendkívül ötletes feldolgozások, melyekben a reneszánsz zene motívumaitól egészen az észak-amerikai blues-elemekig sokféle stílust felfedezhettünk, hatalmas élményt adtak a kiszámú, de rendkívül lelkes közönségnek. Úgy gondolom, sokak véleményét tolmácsolom: reggelig elhallgattuk volna nagyszerű produkciójukat! A hangversenyt követően kötetlen, igen jó hangulatú beszélgetésre és rövid szeretetvendégségre került sor a templom előterében.

*ifj. Szabó Balázs
kántor*

Budai Úti Hírek

A szerdánkénti hivatali fogadóórák szünetelnek a téli hónapokban!

Hivatalos ügyintézés a Lelkeszi Hivatalban van.

(Széchenyi u. 16.)

Lehetőség van személyes beszélgetésre, tanácsadásra és lelkigondozásra is.

Információ: <http://www.albaref.hu/elerhetosegek>

Személyes időpont-egyeztetés: Berze János lelkész 30/676-3570

Programnaptár

2014. 12. 18.	Zentai Úti Ált. Iskola Karácsonya	Csütörtök 17 óra
2014. 12. 19.	Budai Úti Zenés Esték: a Comenius Iskola kamarakórusának és a Tücsök Gyermekkórus karácsonyi koncertje. Karnagy: Lovrek Károly, hangszeren közreműködik Endl László	Péntek 18 óra
2014. 12. 21.	Istentisztelet (advent 4. vasárnapja): • Gyermek Percek és gyertyagyújtás	Vasárnap 10 óra
2014. 12. 21.	Gyermekek Karácsonya	Vasárnap 15 óra
2014. 12. 24.	Szentesti Istentisztelet	Szerda 15 óra
2014. 12. 24.	Szentesti gyertyafényes-zenés istentisztelet	Szerda 22 óra
2014. 12. 25.	Karácsony I. úrvacsora: énekes-zenés szolgálat	Csütörtök 10 óra
2014. 12. 25.	Karácsonyi szórvány-istentisztelet úrvacsorával (a börgöndi kápolnában)	Csütörtök 15 óra
2014. 12. 26.	Karácsony II. úrvacsora: énekes-zenés szolgálat	Péntek 10 óra
2014. 12. 28.	Utolsó vasárnapi istentisztelet: • Igehirdető: Pálfi Zsuzsanna györi ref. lelkész • Keresztelő: Kadlicskó Tímea	Vasárnap 10 óra
2014. 12. 31.	Istentisztelet: óévi hálaadás	Szerda 18 óra
2015. 01. 01.	Istentisztelet: újévi könyörgés	Csütörtök 10 óra
2015-01-04.	Úrvacsorás istentisztelet: az év első vasárnapja • Igehirdető: Bölcsföldi László ny. ref. lelkész	Vasárnap 10 óra

Székesfehérváron találkoztak a mezőföldi fiatalok

2014. november 15-én Székesfehérváron került megrendezésre a fiatalok által igencsak közkedvelt találkozó, a MERIT. Szép számban gyűltek össze fiatalok és persze felnőttek is, hogy a Piliscsabáról érkezett Hajdú Zoltán misszióvezetőtől meghallgathassák az Úr üzenetét és felüdülhessenek kicsit a felgyorsult hétköznapi élet után. Ez a lelki felüdülés nem is maradt el, hiszen a szolgáló a 23. zsoltárt, a jó pásztor példázatát tárta elénk számomra teljesen új megközelítésből. A mindennapi életünkre levetítve

jelent meg a történet, és az olyan időszakokra kaptunk választ, amikor elcsüggedtnek és reményvesztettnek érezzük magunkat. A jó pásztor példázata ezekre a lelkiállapotokra nagyszerű gyógyír, hiszen biztosít minket arról, hogy Jézus mint a jó pásztor mindig ott van juhaink mellett, őrzik az övéit, és akkor is tárt karokkal várja őket, amikor eltévednek, és inkább saját fejük után mennek. Az alkalom egy videó megnézésével zárult, melynek fő üzenete az volt, hogy egy pásztor mennyi mindent

képes megtenni juhaink jólétéért úgy, hogy közben egész életét odaszánja nekik. Végezetül egy igével zárnom soraimat, biztatva mindenkit arra, hogy kövesse a jó Pásztort, hiszen Ő annyira szeret minket, hogy az életét is odaadta értünk:

„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért.” (János 10, 14–15)

Balla Beáta

ÚTKÉSZÍTŐ

Cseri Kálmán adventi evangelizációja Székesfehérváron

Advent első vasárnapján és az azt megelőző három nap estéjén Cseri Kálmán gondolatai köré gyűltek össze azok az emberek, akiket elért Isten hívása. Cseri Kálmán nyugalmazott református lelkipásztor testvérünk többek között Pasaeréten szolgált 39 éven keresztül, és Isten segítségével még most is folytathatja lelkigondozói munkáját. A benne lakozó alázat és a belőle áradó figyelmeztető szeretet együtt jellemezte ezeket az elgondolkodtató estéket.

Az evangelizáció során Keresztelő János adventi személyén keresztül hangzott fel Isten Igéje. Az első, csütörtöki napon az Örömhír összefoglaló mondata került a középpontba: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szól: **Íme, az Isten báránya, aki hordozza a világ bűnét!**” (János 1, 29) Mit is jelent ez? Keresztelő János munkálkodásának nem az a célja, hogy önmagáról beszéljen, hanem arról, aki utána jön, aki őt és vele együtt minden Őbenne hívőt megszabadított a bűn rabságából: Jézus Krisztusról. Sokszor hallottuk már ezeket a gondolatokat, de vajon hisszük-e? **Mit is jelent hinni?** Istennel együtt élni az első emberpár számára azt jelentette, hogy békesség, boldogság, bőség és biztonság honolt az életükben. Az ember azonban ki akart szakadni ebből az életformából, és úgy döntött, hogy mindezt feladja. Mivel Isten nem erőszakos, azt mondta, hogy ha ennyire menni akarsz, menjél, de én akkor sem hagylak magadra. Mert Ő tudja, hogy nélküle talán lehet boldogulni, de boldognak lenni nem. A bűnt elítélő igazságát és emberszeretetét egyszerre megvalósítva saját Fiát küldte el értünk, hogy aki bűnt

nem ismert, bűnné legyen értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne (2 Kor. 5, 21).

Isten hív, és még lehet válaszolni, Jézus Krisztuson keresztül, aki lehetővé tette, hogy visszataláljunk az Atyához. Elég-e, ha mindezt tudom? Bizonyára nem. **A hit az ismeretnél magasabb szinten helyezkedik el.** A döntő kérdés számunkra az, hogy amit tudok, azt hiszem-e, ami annyit jelent, hogy Isten Igéjét érvényesnek tartom magamra nézve, és ehhez igazítom az életemet. A hit tehát szívbéli bizalom is, hogy Jézus helyettes áldozata által teljes bocsánatot kapok a bűneimre, és átmegyek a halálból az örök életre. A kereszten a Jézusban hívők jogerős felmentése végeztetett el. Aki ebben hisz, az nemcsak elmélkedik, hanem annak élete megváltozik, és felismeri, hogy soha többé nincs egyedül.

Pénteken Keresztelő János prédikációinak sajátosságaira figyeltünk fel Máté evangéliumának 3. része alapján. **János kíméletlenül hirdette az igazságot,** nem köntörfalazott, hanem tükröt állított az emberek elé. Manapság talán már kényelmetlennek tartanánk, ha valaki szépítés nélkül közölné a nyers igazságot az életünkről. Azonban felmerül a kérdés, hogy vajon ki szereti jobban a másikat: aki figyelmezteti embertársát arra, hogy a halállal szakítva az örök élet felé haladjon, vagy az, aki merő udvariasságból vagy kényelemből inkább elhallgatja azt? Az orvos, mikor látja betegén a súlyos bajt, azzal segít, ha eltitkolja? „Aki tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak” (Jakab 4,17) – hangzik Isten Igéje. János az igazságot hirdette, ami mindig kettéosztja a társaságot: a magukat bűnösnek

tartó emberek sorba álltak a megkeresztelésért, a farizeusok és írástudók pedig távolról figyelték őket, azt gondolván, hogy milyen derék ember ez a János, hogy megmondja az igazságot. Csak éppen azt nem ismerték fel, hogy az igazság rájuk is éppúgy vonatkozik, mint bárki másra. Ezzel pedig nem adtak igazat Istennek. **Az üdvösség viszont ettől függ: igazat adok Istennek vagy védőbeszédet tartok.** Aki Isten Igéjét komolyan veszi, megbánja bűneit, majd cselekszik. Méghozzá Isten akarata szerint cselekszik, mint ahogy János tette abban a pillanatban, amikor Jézus megjelent a keresztelésnél. János döbbenetben állt a bűnt nem ismerő Jézus előtt, aki arra kérte, hogy keresztelje meg Őt: „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?” Jézus kérése azonban nem véletlen. Nem minden értelmetlen, ami nekünk érthetetlen. **János pedig engedett neki.** Ezt jelenti Isten akaratát cselekedni: nem vizsgálom felül az Ő akaratát, hanem engedek neki.

A harmadik napon Máté evangéliumának 11. részéhez értünk. János börtönbe került. Az útkészítők olykor nehéz helyzetekbe kerülhetnek. **Miért nevezzük őt útkészítőnek?** Keresztelő János Jézus útját készítette, és képes volt ezért bármit vállalni. Ahhoz, hogy Ura célba érkezzon, el kell gördíteni az útjában álló akadályokat. „A ti bűneitek választottak el titeket Istentektől” (Ézsaiás 59, 2). Az akadály, ami meggátolja a Krisztussal való találkozást nem más, mint maga a bűn. János pedig bűnbánatra szólította fel a körülötte élőket, hogy később ők maguk is útkészítővé váljanak más emberek életében.

János ugyanakkor egy pillanatra elbizonytalanodott a börtönben: „Te vagy az Eljövendő, vagy más várjunk?” (Máté 11,3) Biztos akart lenni abban, hogy teljesítette küldetését. Az ördög egyik kedvenc fegyvere az elbizonytalanítás, de tudnunk kell felülemelkedni ezen: magához Jézushoz kell fordulni, ahol a legbiztosabb megoldást találjuk meg. János nem önmagában tanakodott, és nem a tanítványaival elmélkedett, hanem Jézust kérdezte, és bizonyosságot kapott. A mai világ azt sugallja, hogy minden relatív, még az is, hogy egyáltalán élek-e. Isten Igéje alapján azonban egy sor abszolút igazságot fogalmazhatunk meg: Isten létezik, jó, és tudja, hogy mit miért cselekszik. Jézus Krisztust a mi bűneink feszítették keresztre, de feltámadt, él, és egyszer magához veszi az

övét. Aki pedig hisz benne, azé az élet koronája.

Márk evangéliumának 6. fejezete hangzott el az utolsó napon, vasárnap délelőtt. Keresztelő János halála minket is rádöbentett arra, hogy **miket tudunk elkövetni, amikor Isten Igéjét csak félig vesszük komolyan.** Elgondolkodtunk azon is, hogy az emberek véleménye a fontosabb, vagy az, hogy mit szól a tetteinkhez Isten. Heródes tisztelte az Urat, csak éppen félt elköteleződni mellette. A döntő pillanatban nem Istennek engedett, mert számára a „hit” csak elmélet maradt. Aki pedig fél elköteleződni Jézus mellett, ismeri a kegyesség látszatát, de annak erejével soha nem találkozott. A heródesek mindaddig helyeslik Isten szavát, amíg az nem áll szemben az ő elképzelésükkel. Amit Isten mond,

saját értelmük elé állítják, és eldöntik, hogy jó-e. Meghallgatom, de... – ez jellemző rájuk. Ne kövessük Heródes példáját! Tegyük inkább úgy, ahogy Péter tette: pillanatnyi tudomásom szerint nem értelek, vagy akár nem értek egyet veled, de a te szavadra kivetem a hálót. **Nézzünk bele kíméletlenül az Ige tükrébe, és ne maradjunk a felszínen!** Alázzuk meg magunkat az életet adó Úr előtt, és induljunk el a győzelmes úton! Haladjunk célegyenest előre, és nyissunk ajtót a mindeneget teremtő Úrnak, aki advent idején is zörget az ajtónk előtt! „Legyetek ébren, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő.” (Márk 13, 33)

Köszönjük Cseri Kálmánnak fáradtságait és figyelmeztető szeretetét!

Selmeczki Petra

„Őszinte alázatban végezni a lelkipásztori szolgálatot” - Interjú Cseri Kálmánnal -

– „Isten egy teljes életet akar adni számunkra. Ráadásul egy olyan életet, amely még a halálunk után is életet jelent. Ezért a láthatóakra és láthatatlanokra is szeretnénk az emberek szemét felnyitni” – mondta interjúnkban Cseri Kálmán, aki azt is hozzátette, gondolkodik azon, hogy hamarosan megírja igehirdetéssel kapcsolatos tapasztalatait is. Isten ugyanis megengedte számára, hogy több mint ötven éven át a kisgyermekektől a nagyothalló idős embereken

át hívők és nem hívők között egyaránt végezhesse a Isten-től kapott szolgálatát. A Budapest-Pasaréti Református Egyházközségtől nyugdíjba vonult lelkipásztorral gyüle-

kezetünk őszi evangelizációs hetén beszélgettünk.

– Kecskeméten nőttem fel, ahol gimnazista koromban az egyik ifjúsági evangelizáción egyértelmű lett számomra, hogy Jézus kereszthalála és az én életem között közvetlen összefüggés áll fenn: neki nem a saját bűnei büntetését kellett elszenvednie, hiszen neki nincsenek is bűnei. Ő helyettem szenvedte el az én bűneim ítéletét. Ez a gondolat akkor teljes újdonságot jelentett a számomra – fogalmazott interjúnk

kezdetén Cseri Kálmán nyugalmazott lelkipásztor.

Hihetetlenek tűnt mindez a számomra, de amikor a Biblia alapján bebizonyította az a fiatal lelkész, aki ott szolgált, hogy valóban így van, nagy felszabadulást éreztem. Sok tekintetben szerettem volna változást elérni az életemben, de tudtam, képtelen vagyok rá. Akkor még nem ismertem a Jeremiás próféta könyvéből származó mondatot, amely szerint: „... **el tudja-e a szerecsen a bőrének színét változtatni, vagy a párduc a foltosságát?**”. Számos jó szándékú törekevessel próbálkoztam – sajnos eredmény nélkül. Amikor azonban magamra nézve komolyan tudtam venni, hogy Jézus áldozatáért teljes bocsánatot kaptam, ez a felismerés olyan hálátelt örömet indukált a szívembe, amely azóta sem fogyott el. Később azt is megtapasztaltam, mit jelent a gyakorlatban, amelyről Jézus így beszélt: „Maradjatok én bennem és én tibennetek”, vagyis hogy nem magamnak kell többé erőlködnöm, hanem már Ő, az Úr belülről irányít és képessé tesz arra a Szentlelkével, hogy neki engedelmeseink legyünk.

– Fejér megye egyáltalán nem ismeretlen az Ön számára. Lelkipásztori szolgálata kezdetén Cecén élt. Hogyan emlékezik vissza az ott eltöltött időszakra?

A szolgálat tekintetében Cece számított számomra az „első szerelemnek”. Közvetlenül a teológia elvégzését követően helyeztek ki. Segédlelkészi beosztásomat egy idős esperes lelkipásztor, Radics József mellett végeztem, aki atyai szeretettel nevelgetett bennünket, kezdőket, megtanítva számos nélkülözhetetlen gyakorlati dologra. Nagy örömet jelentett számomra, hogy sok gyermek járt hittanórára, gyermek-istentiszteletre, s ebből következett, hogy erős, intenzív

gyermekmunkát kellett végezni. A konfirmáltak közül többen megmaradtak a gyülekezetben, így ifjúsági órákat is tarthattunk. Örültem annak is, hogy belekóstolhattam a szórványmunkába. Három falu tartozott hozzám, amelyeket először biciklivel, később motorkerékpárral látogattam, hetente több alkalommal. A bibliaórákat, konfirmációi előkészítőket és a vasárnapi istentiszteleteket rendszeresen meg tudtuk tartani. Emlékszem, az egyik településen közülük összesen hét református élt. Gyakran előfordult, hogy hétköznapi az esti bibliaórán (amely meglehetősen későn kezdődött, hiszen az állatok etetése után tudtak csak eljönni a településen élők) mind a heten részt vettek. Amikor már hazafelé kerékpároztam, sokszor gondolkodtam azon, vajon mennyi lelkipásztor mondhatja el, hogy a hétköznapi bibliaórán a teljes gyülekezete megjelenik.

– Az evangelizáció alkalmával napról napra a bibliai útkészítőről, Keresztelő Jánosról hallhattunk. Újszövetségi portréján keresztül hívta fel a hallgatóság figyelmét advent üzenetére és egyben a közlő karácsonyra. Milyen tanulságokat, ma is érvényes üzenetet lehet megfogalmazni Keresztelő János szolgálatán keresztül?

Ha valaki behatóan tanulmányozza, mit írnak az evangéliumok Jánosról, az bizonyára elcsodálkozik azon, hogy napjainkban mennyire hasonló problémákkal találkozni, és én hiszem, hogy ezekre a mai problémákra ugyanaz az igazi megoldás, amelyet Isten Jánoson, a többi prófétán és igehirdetőn át megadott. Mit tapasztalhatunk? Kialakult egy formális vallásosság, amelyet ha valaki gyakorolt, többnek találta magát másoknál, vagy legalábbis úgy vélte, ezzel rendezve van az élete. Némelyek – a leg-

vallásosabbak – még azt is elhitték, hogy ezzel szívességet tettek az Istennek. Közben pedig erkölcsi bűnök, hitbeli fogyatkozások is meghúzódtak önteltségük mögött. János kíméletlenül lerántotta a leplet erről a képmutató magatartásról, de megmutatta az igazi utat is. Tanulságos, hogy akkor is sok volt a közömbös ember, mint ahogy ma is sokan vannak. Az ő figyelmüket próbálta ráirányítani arra, ami ezen a rövid földi életen túl van. János egyértelműen szólt a bekövetkező ítéletről, de ezzel ő nem ijesztgetni akarta az embereket, hanem szemeiket szerette volna felnyitni, hogy ne vakon tapogatózzanak, azt gondolván, hogy az élet csupán néhány földi évtized. Mindez a bevezetője annak az örökkévalóságnak, amelynek már nem lesz vége. S ez már a hit kérdése. Keresztelő János mindent megtett azért, hogy hitet ébresszen, vagy másképpen mondva: hitre segítse az embereket. Nagyon konkrétan fogalmazva, beszélt Isten valóságáról, és az eljövendő szabadítóról, hogy felébressze az emberek lelkiismeretét és gondolkodásra serkentse őket. Egyáltalán nem igaz az a megállapítás, amely a hozzá nem értők körében terjedt, hogy János egy kegyetlen, rideg ítélethirdető lett volna, aki a pusztában lakott és sáskákat evett. Egyébként ez a megállapítás sem igaz ebben a formában, hiszen a Biblia az eredeti szöveg szerint más kifejezéssel él. János valójában olyan igehirdetőnek számított, aki egyszerre hirdette Isten kegyelmét, a megtérés lehetőségét és azt is, hogy aki nem él idejében ezzel a lehetőséggel, az az ítélettel fog találkozni. János tehát a teljes evangéliumot hirdette. Manapság divatossá lett, főképp amerikai hatásra a teljes evangéliumnak csak a második felét hirdetni: „gyere az Úrhoz és akkor boldog, gazdag és egészséges leszel,

végül majd üdvözülni fogsz”. Azt kell, hogy mondjam, ez egy hamis tanítás. A teljes evangélium hirdetése az akkor élt és a ma élő emberek közül sem tetszett mindenkinek. Nekünk azonban nem szabad attól függenünk, hogy mi tetszik és mi nem. A lényeg az, hogy mi jelent valódi segítséget és mi nem. Aki pedig a teljes evangéliumot képes komolyan venni, annak régen is és napjainkban is megváltozik az élete.

– Miként tapasztalja a szolgálataiban, napjaink emberét érdeklí-e egyáltalán még az örök élet és halál, azaz az üdvösség kérdése? Azért is kérdezem, mert úgy tűnik, ez a fontos üzenet mai magyar társadalmunkban és egyre inkább a templomainkból is elvész...

A kérdését két részre bontanám. Elsőként azt válaszolhatom, hogy úgy tapasztaljuk, a mai modern, úgynevezett posztmodern ember a gondolkodásában, érdeklődésében képes annyira beszűkülni, hogy nem csak a transzcendens, azaz a tapasztalaton kívüli világ kérdései nem érdeklik már, hanem a tapasztalati világon belül is sokan csak szűk körben képesek tájékozódni. Jelentős mértékben beszűkült sokak számára a szellemi érdeklődés is, ezért még a természettudományok felé sem fordulnak annyian, mint például az én gyermekkoromban. A többség figyelmét kétségtelenül a műszaki tudományok, a túlélés, illetve az egyre jobban élés kérdése kötik le. Jézusnak a Hegyi beszédben elhangzó egyik mondatát, amelyben úgy fogalmaz, hogy „több az élet, mint az eledel”, valaki így értelmezte: „több az élet, mint az életszínvonal”. És éppen ez a lényeg. Ma sokan azonosítják az életszínvonalat magával az élettel. Sajnos ez egy nagyon komoly beszűküléshez vezet, éppen ezért nem „teherbíró” és „viharálló” sok ember élete. Amint bekövetkezik

valamilyen kis baj, esetleg meg-rázkódtatás éri őket, szinte azonnal összeomlanak, mert a valóságnak csak egy kis töredékén át tájékozódnak. Ezért fontos, hogy segítsük nyitogatni az emberek szemét, tágítani a látókörüket. Isten életet akar adni a számunkra. Egy olyan teljes életet, amely még a halálunk után is életet jelent. Ez a Vele való igazi közösségünk. S hogy a kérdése második részére is válaszoljak: tapasztalatom, hogy valóban keveset beszélnek a templomokban örök élet és üdvösség kérdéséről. Sok igehirdető ugyanis tart attól, hogy meghirdesse azt, amit Keresztelő János megtett, s ezért az igehirdetés prófétái jellege háttérbe szorul. Számos esetben a gyávaság, számítás, a konformizmus jelensége áll az igehirdetések mögött, amelyek lecsorbítják az üzenet valódi tartalmát. Nekünk nem kell fenyegetőznünk és a pokol tüzét kiáltanunk a hitetlenekre, hanem a nem hívőket is nagy szeretettel figyelmeztetni arra, hogy a valóság két nagy szektorral rendelkezik: a láthatóakkal és a láthatatlanokkal. Ezekre szeretnénk a szemeket felnyitni úgy, hogy közben Isten valóságát, ígéreteit és tetteit is megismertethessük ezzel a teremtett világgal.

– Eddig megjelent kötetei széles korosztályhoz szólnak: hitoktatásban lévő gyermekeknek éppen úgy, mint a Biblia igazságait keresőknek. Evangélikációs könyvek szerzője, bibliai portrékat és hitmélyítő hetek üzenetét tartalmazó kiadványokat egyaránt papírra vetett. Kétségtelen, hogy a református lelkészi irodalom egyik legtermékenyebb hazai szerzője. Mikor kapott indítást arra, hogy lelki útra-valókat, keresztyén témájú könyveket írjon?

Ez a termékenység nagyon megtévesztő. Tulajdonképpen semmit sem szándékoztam megjelentetni,

valójában nem is gondoltam arra, hogy valaha az olvasókhöz szóljak. A mindenkori gyülekezetet igyekeztem Isten igéjével táplálni és mindegyik könyvecske úgy jelent meg, hogy utólag valakinek eszébe jutott, hogy jó lenne olyanokhoz is eljuttatni, akik nem voltak ott valamelyik istentiszteleten. Így születtek meg tehát ezek a könyvecskék. Elsősorban mindig arra a gyülekezetre gondoltam, ahová engem Isten állított. Azért imádkoztam, arra törekedtem, hogy amire az ott élőknek szükségük van, azt megkaphassák: akár hitébresztő, akár hitmélyítő lelki üzenetről volt szó, akár pedig tanítóról.

– Nem kerülhetjük el a kérdést beszélgetésünk során a Budapest–Pasaréti Református Egyházközségben eltöltött közel négy évtizedes szolgálatairól. Miközben generációkat nevelt és segített a hit útjára, a lelkipásztori szolgálata során sokakat gazdagított munkájával. De a lelkipásztor miben gazdagodott, milyen tapasztalatokra tett szert a hosszú évek során?

Ami elsősorban engem ott fogadott. Drága elődöm, Joó Sándor 32 éves igei magvetése olyan lelki gyümölcsöt termelt, amelyet még most, a halála után negyven évvel is lehet szedni. Számtalanszor hálat adtam Istennek, hogy egy ilyen előd után kerülhettem a pasaréti egyházközségbe. Ugyanakkor mindez szent félelemmel is eltöltött, hiszen ismertem őt, és tudtam, hogy nem lehet egy lapon említeni kettőnket. Felkészültsége lényegesen alaposabb volt hozzám képest. Ezzel Isten engem végig alázatban tartott és nagyon kemény volt hozzám. Ha egy picit is elbizakodtam bármilyen tekintetben, hamarosan megengedett egy bukást vagy kudarcot a számomra, hogy észhez térjek. Azóta is vallom, hogy az őszinte alázat nagyon fontos felté-

tele a lelki szolgálatnak. Tudatossá kell tenni magunkban, hogy a lelki munkát nem mi végezzük, hiszen csak alkalmazottak vagyunk. Az Úr Jézus a misszió igazi gazdája, s nagyon nagy megtiszteltetés, hogy beenged minket ebbe a szolgálatba. Sáfárok vagyunk. Korábban a sáfárnak semmije sem volt, mindezt a gazdájától kapott. Ha a rábízott javakkal visszaélt vagy a gazdája elcsapta, akkor ezzel megszűnt a hivatása. Ezt én nagyon komolyan veszem, és segítettem abban, hogy személyes hitéletemet folyamatosan kordában tartsa. Komolyan veszem azt is, hogy ha az igehirdető valóban Istentől elkért és megkapott ígét hirdet, akkor annak üzenete rá is érvényes. Egy igazi igehirdetés tehát úgy kezdődik, hogy „Így szól az Úr, és engem azzal bízott meg, hogy továbbadjam nektek!” De az üzenetet Isten nekem is mondta, tehát minden igehirdetés számomra is kötelező érvénnyel bír. A jó igehirdető egyben igehallgatóként is áll

a szószékre. Meg kellett tanulnom időt szánni arra, amikor csak igehallgató az ember. Ezért minden évben igyekszem egy csendeshétre eljutni, a biatorbágyi belmisszió szolgálatait hallgatva, s arra figyelve, mit mond számomra az Úr, mielőtt kell életemen változtatni, mitől akar megtisztítani és mivel szeretne meggazdagítani. Vallom, hogy minden lelkipásztornak szüksége van egy évben legalább egyszer „félrevonulni”, amikor nem ő szolgál, hanem csak az igére figyel.

– Az elkövetkező nyugdíjas évek nem a pihenést, vagy a tétlenséget jelentik életében. Megosztaná velünk, merre hívják szolgálni? Gondolkodik-e újabb könyveken?

Azt gondolom, hogy a pihenés nem a semmittevést jelenti, hanem az Istenre figyelést, hogy azt csináljam, aminek Őszerinte akkor van a rendelt ideje. Egyelőre nagyon sok meghívást kapok, amelyeknek igyekszem eleget tenni és nagyon örülök, hogy több helyre sikerül

eljutnom most, mint amikor aktív voltam. Mint korábban mondtam, eddig sem én határoztam el a könyvírásokat, így most sincsenek könyvterveim. Egy fiatal lelkésszel beszélgettem egyszer az igehirdetéssel kapcsolatos kérdéseiről, majd azt mondta nekem: „Várjuk, hogy Kálmán bácsi nyugdíjba menetele után megírja a homiletikáját.” Igazán nagyképű kijelentés volna a részemről, ha azt mondanám, hogy megírom ezt a kötetet, de kétségtelen, hogy a fiatal ember bogarat tett a fülembé. Arra gondolok, hogy valóban érdemes lenne az igehirdetéssel kapcsolatos tapasztalataimat megírni, hiszen Isten megengedte, hogy lassan több mint ötven éve a kisgyermekektől a nagyothalló idős emberekig, hívők és nem hívők között egyaránt végezhettem ezt a szolgálatot. A fiatal nemzedékek számára hasznos lehet, ha megosztanám velük. Ha Isten ad rá időt, és indít engem, akkor nem vonogatom magamat.

Szöveg és fotó: Szűcs Gábor

AJÁNDÉK

„Az a helyes, ha embereket szeretünk és tárgyakat használunk. Ma azonban fordítva van: embereket használunk és tárgyakat szeretünk.” – ismeretlen szerző

Ajándék. Mit jelent ez? Egy kívánatos tárgy? Egy kézzel fogható eszköz? Egy meghitt, alapvetően rövid, de annál intimebb minőségű idő a szereteteinkkel? Valami akciós termék megvásárlása? Kézzel készített meglepetés? Mézes-mázos hangulat? Egy frázis, amit ezerszer elmondtak már? Különleges vacsora? Szerelmes csók? Simogatás? A szeretet kifejezése? Ha egy ünnepet kell kiemelni, ami az ún. fejlett országokat (és köztük Magyarországot is, hiszen világvizonylatban

vizsgálódunk) jellemzi, és ami a legtöbb profitot termeli, akkor ez az ünnep a karácsony. A szeretet ünnepe. A szereteté, amiben a stressz, a megsértődés, a rohanás, a tárgy, a pénz a főszerep. Ahol a családok sokat költenek arra, hogy idegesek legyenek. Amikor az eredeti üzenetet teljesen felváltja valami sajátosan tárgyi valóság: az ajándék. Ahol sokszor a főszerep a kötelező rítusoké. Amivel kompenzálni próbáljuk a nem létező családi összetartást és kapcsolat-ápolást. Egy eszköz arra, hogy a végletesen szeretethiányos lelkünket egy kis időre finom vacsorával, kis teljesítményű égőkkel, díszes csomagolópapírral nyugtatgassuk. Amikor a januári fizetésünket előre

megkapva tudunk tervezni valami erőltetetten nagyot, hogy így nem hétköznapit adjunk a másoknak. Higgjuk el ugyanakkor, hogy nem a csomagolással van a probléma. Nem a frázissal, amit elsütöttek, nem az izgalommal, ami Szenteste előtt alakul ki. Ahogy nem is a sürgés-forgásban a hiba, vagy a szándékkal, hogy meglepjük a családot. A probléma ott van, amikor tárgyakat helyezünk előtérbe Isten szeretete helyett. Amikor a karácsonyi születést túlrómantikázzuk, és azt gondoljuk, hogy a Világosság megszületése hasonlatos egy XIX. századbeli rómantikus színdarabhoz, amiben a gonosz elnyeri méltó büntetését, a jók pedig boldogan élnek, míg

meg nem hálnak. Amikor azt gondoljuk, hogy a tehének melegítő lehelete, Mária tiszta alázatossága, a pásztorok dicsérete mind-mind természetes velejáró folyamata a dolgoknak. Amikor meghittnek hisszük a valóságos Isten földre jöttét, hiszen minden képeslap, facebook bejegyzés ezt közli, ez konzerválódik a múltból – ez amolyan édeskés vagy békétlen, de hihetőnek tűnő gyógyszer az év végi rohanásra.

Bár nem hangzik szépen, de a Karácsony harcos környezetben jött létre. Pontosabban: Krisztus születését a világ nem akarta. A világ nem fogadta és fogadja be a Fényt, a mennyei Igazságot, a

valódi szeretetet: Istent. Harcolt és harcol ellene. Nem akarja a saját tárgyiasult lelkét felváltani, megtagadni, hogy befogadja a nem az embertől származó, valódi szeretetet. A karácsony egy harc győztes eredménye, ahol a sátáni gonoszság csatát vesztett a tökéletes szeretettel szemben. Ez túl sok a mai világnak, hogy elfogadja. Születés történt az állandó halál helyett! Ajándék adatott Istentől – a legtökéletesebb ajándékot kapta az ember úgy, hogy közben ezt folyamatosan tagadni akarja. Új lehetőséget kaptunk Isten Világosságának a befogadására! Hát nem nagyszerű ez? Új lehetőség arra, hogy elismerjük: Ádám

miatt halottak vagyunk, de azzal a döntéssel, hogy Isten szereti az embert, újból elfogadhatjuk Isten országát, a mennyei fényt! „Mert Ádámban meghaltunk, de jön Krisztus, mi Urunk, ki által ismét feltámadunk.” – énekeljük a 319. dicséretben.

Kívánom, hogy minden szeretetteljes ajándékunkat a valódi, Istentől jövő Szeretet nevében adjuk át azoknak, akiket lelkileg kiemelni szeretnénk a világ sötétségéből! Isten adjon ehhez bibliai útmutatást! Őt keressük, hogy megértsük a karácsony valódi lényegét: az Istentől jövő ajándék elfogadásának lehetőségét!

Somogyi Csaba

ADVENTI JÓTÉKONYSÁGI EST

„Lelkünk az Urat várja, Ő a mi segítségünk és pajzsunk. Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk.” (Zsolt. 33–20,21)

Az Adventi Jótékonyági Estünk a városunkban immár hagyománynak számít, hiszen ebben az évben kilencedik alkalommal került megrendezésre a székesfehérvári Szent István Művelődési Házban. Nagy örömet jelentett számunkra, hogy ezen a szép estén ismét együtt ünnepelhettünk a várakozás csodálatos örömeivel az elszakított területeken

élő magyar testvéreinkkel, akik Kárpát-medence különböző tájegységeiből érkeztek hozzánk, Felvidékről, Délvidékről, Erdélyből.

Ez évben a martosi Magyar Tanítási Nyelvű Református Alapiskola és a párkányi Szent Imre Egyházi Óvoda javára ajánlotta fel a

Talentum Református Általános Iskola és a Ciszterci Szent István Gimnázium az est teljes bevételét 50–50 %-ban.

A Martosi Református Egyházközség által alapított alsó tagozatos kisiskola 1999-ben nyitotta meg kapuit. Az iskolában 19 kisnebuló tanul elsőtől negyedik osztályig, ezzel a létszámmal a legkisebb felvidéki egyházi iskola. Sajnos az állami támogatás még

az alapvető kiadásokra sem elég, így a fizetések és rezsiköltségeket külső támogatásból kénytelen fedezni az iskola. Küldetésüknek

tartják a gyermekeken keresztül Isten üzenetét eljuttatni a szülőknek. „... légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.” (1Tim 4,12) Fontos számunkra a hagyományok őrzése és ápolása.

A párkányi Szent Imre Egyházi Óvoda 1995-ben ala-

kult, Szlovákia első egyházi óvodája. Mindennapos küzdelmet folytatnak az óvoda megmaradásáért. Nulla szintről indultak, de mára sikerült mégis szépen felszerelni az óvodát, elsősorban külső támogatásból.

A 2015-ös év szeptemberében

ünnepli az óvoda 20 éves fennállását. Nagy elszántsággal küzdenek a magyar kultúra ápolásáért. Az óvodában megemlékeznek a neves magyar évfordulókról, gyermekeikben igyekeznek kialakítani az anyanyelv iránti szoros kötődést, ápolni a szép, magyar beszédet. Mindent megtesznek azért, hogy az óvoda mint Szlovákia első egyházi óvodája továbbra is működhessen.

Spányi Antal katolikus megyés püspök úr köszöntő szavaiban elmondta, immár kilencedik alkalommal vagyunk együtt, hogy egy szép ajándékot elfogadjunk, ez az ajándék a magyar lélekből fakad, a magyar szívből jön és arra hivatott, hogy bennünket a magyarságban erősítsen, szilárdítson az erkölcsiségben, amelynek alapja a keresztény hitünk, a keresztény kultúránk. Azonban tudnunk kell, nekünk is kell segíteni másokat. Két felvidéki intézmény így lesz részese a mi örömeinknek, a mi ünnepünknek ma este.

Az est és a város díszvendége volt *dr. Tamás Aladárné Ilonka néni*, tanítónő Felvidékről, Rimaszombatból, a Magyar Becsületrend és a Szent István díj kitüntetettje, aki ez évben a Külhoni Magyarságért Díj elismerésben is részesült. Ilonka néni 99 éves korában, 2011. április 19-én megkapta a magyar állampolgárságát, amely állampolgárnak született, de később a szlovák állampolgárságától fosztották.

Takács Bence Ervin előadóművész megemlékezett a mai napon éppen 10 évvel ezelőtt történt kettős állampolgárságról szóló gyászos népszavazásról. Kihangsúlyozta, bár lélekben tíz évvel ezelőtt ismét trianont kaptunk, mégis él Nemzetünk és elmondhatjuk: „De túl minden bűn, minden szenvedésen, Önérzetünket nem feledve mégsem. Nagyszívvel, melyben nem apad a hűség, Magyaroknak

lenni: büszke gyönyörűség!” Egy dolgot ne feledjünk: „... ez a világ nem testálódott Tegnaphoz húzó rongy pulyáknak. Legkülönb ember, aki bátor, S csak egy különb van, aki bátrabb!”

Dr. Cser-Palkovics András polgármester úr köszöntötte az est Díszvendégét. Köszöntőjében kiemelte, városunkban az egyik legszebb ünnepe az, amikor a honosítási eljárás keretében a polgármestert éri az a megtiszteltetés, hogy azoknak a magyaroknak, akik ismét magyarok szeretnének lenni, ő adhatja át a köztársasági elnök úr által aláírt erről szóló okiratot.

Dr. Tamás Aladárné Ilonka néni, akik sok-sok magyar gyermeket nevelt fel a Felvidéken, megköszönte a szeretetteljes üdvözlést.

Józsa Judit kerámiaszobrász, a Magyar Kultúra Lovagja szintén köszöntötte az est Díszvendégét, akinek élete példaértékű mindannyiunk számára.

Az est folyamán fellépő előadóművészek, zenészek, énekesek, fiatalok, akik Felvidékről, Erdélyből, Csángó földről és Délvidékről érkeztek, valamint a székesfehérvári tánkosok, kórusok, zenekarok csodálatos előadásában gyönyörködhettünk az est folyamán, s bizony számtalan esetben könnyet csaltak szemünkbe előadóink. Kimondhatatlan hálával köszönjük valamennyiük szolgálatát, köszönjük a tartalmas, lélekemelő szép estét, mellyel

megajándékoztak bennünket.

Az esten záróimát mondott *Steinbach József*, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke. „Uram a szereteted az édig ér, hűséged a fellegekig, igazságod olyan, mint a hatalmas hegyek.” (Zsolt.36:6)

A Megváltó Jézus Krisztus szeretetéért, egymásért, értékeinkért hálát adva és a kárpát-medencei magyarságért könyörögve a jelenlevők közösen elmondták Jézus Krisztustól tanult imádságunkat.

Az est igazi szép példája volt az összefogásnak, hiszen az Adventi Jótékonysági Estet a városunk Önkormányzata, a Szent István Király Múzeum, a Szent István Művelődési Ház, az egyházi intézményeink, valamint a nagylelkű közönség messzemenően támogatta, melyet ezúton is hálás szívvel köszönünk, tudva azt, hogy EGYEDÜL ISTE-NÉ A DICSŐSÉG!

*Szöveg: Prekrit Judit
Fotó: Nagy Zoltán Péter*

Karácsonyköszöntő!

Megcsendül a csengettyű,
Szívmelegbe burkolózik a szoba.
Mindenütt csak fény, s derű,
Eljött a várva várt csoda.
Csoda, mert egyedi, nem pótolható,
Csoda, mert egyedi, nincs hozzáfogható!

Karácsonyköszöntő angyalka szállj, szállj
minden lakásba,
Megszületett a megváltó, vidd az örömhírt
minden házba!
Tudja meg minden ember, hogy róla és neki
szól e dicső ünnep.
Tudja meg minden ember, hogy nélküle az
élet, a szeretet meddő és üres!
Fürödjön a lélek az ige tiszta forrásába,
Merüljön a szív el Jézus igaz, őszinte tanításába.

Szabóné Takács Éva

MAROSHEGYI ADVENT:**Ünnepre hangolódás.**

December 3-án délután 17 óra-kor a Mikulás Cukrászdában adventi festménykiállítás megnyitóján vettünk részt a gyülekezeti tagokkal. Az egyik gyülekezeti tagunk képei is ki voltak állítva. Szebbnél szebb képeket tekinthettünk meg, amelyek közelebb vittek bennünket advent és karácsony üzenetéhez. A képeken túl Isten Igéje is rámutatott arra, hogy mennyire nehéz ráhangolódni az ünnepre, és megtalálni benne a legfontosabbat, az Úr Jézus Krisztust. Ha pedig sikerült rátalálnunk, akkor ne hagyjuk kicsomagolatlanul a legértékesebb karácsonyi ajándékunkat.

Maroshegyi Miklós nap.

December 7-én tartottuk meg az adventi kézműveskedésünket, amelyen több mint hatvanan vettünk részt. Köztük gyerekek, szülők, gyülekezeti tagok és hittanosok. Lehetett több asztalnál

**MAROSHEGYI
KRÓNIKA**

kézműveskedni, mézeskalácsot díszíteni, adventi kvízt kitölteni, forró csokit inni, és sok egyéb meglepetés várta a résztvevőket. Délután 14 órától este 19 óráig tartott az alkalom. Köszönjük az önkéntes segítők szolgálatát!

JÖVŐBELI ALKALMAINK:**Adventi énekek.**

December 21-én, advent negyedik vasárnapján a 9 órás istentisz-

telet keretén belül keresztyén adventi énekeket énekel Pisch Anikó énekművész, zongorán kíséri Tugyi István.

Gyermekkarácsonyok.

December 21-én 15 órától a Tóvárosi Általános Iskola, december 24-én 15 órától pedig a Táncsics Mihály Általános Iskola hittanosainak részvételével.

**Szilveszteri
ünnepség.**

December 31-én 19 órától az imaházban szeretnénk visszatekinteni az elmúlt évre és hálát adni Istennek képeken, beszélgetésen és játékokon keresztül.

Nyílt előadássorozat.

Január 29-től 31-ig *Kísértéseink* címmel nyílt előadássorozatot tartunk. Az alkalmak este 18 órától kezdődnek. Előadók: Závodi Zsuzsanna veszprémi lelkész, Iván Géza enyingi lelkész, Nemes Gyula kálozi lelkész.

Ujvári Sándor Csaba

A SZERETET NEM ISMER FOGYATÉKOSSÁGOT

Az Akadálymentesítés programon belül sokunk öröme két kiemelkedő szeretetszolgálati nap is gazdagította a gyülekezet egyébként is gazdag programvilágát. November 15-én Érzékenyítő Nap, másnap, 16-án a Nemzetközi Tolerancia Napja volt a gyülekezetben. Az Érzékenyítő Napon a Református Siketmisszió lelkipásztora, Járay Loránd és kedves munkatársai segítettek bennünket, résztvevőket abban, hogy egész valónk, fizikális, mentális és érzelmi intelligenciánk „csiszolódjon”. Egy egészen kicsit sejtünk, beleérezzünk,

belehelyezkedjünk abba az életformába, amelyben a fogyatékkal élő felebarátaink nap mint nap töltik, élnek a mindennapjaikat. Ugyanakkor nagy örömmel tapasztaltam, hogy a résztvevő, érdeklődő gyülekezeti testvérek mellett a Talentum Református Általános Iskola tanárai és tanulói is, Olajfa Református ovis is velünk együtt töltötték ezt a néhány órát. Lelkipásztor testvérünk meg is jegyezte, hogy az ilyen családias, jó légkörű alkalom ritka. Az érzékenyítés folytatódott másnap, vasárnap is. A Dunaalmási Református Szeretet-

ház Fogyatékosokat Ápoló-Gondozó Otthonának intézményvezetője, Marton Józsefné Lívia és kedves munkatársai, valamint kedves lakói olyan szívünkig ható igehirdetéssel szolgáltak, hogy könnyeinkkel küzdöttünk, vagy a könnyek az arcunkon végiggördültek.

Nem érzékenységre, érzélgősségre van szükségünk. Hanem tudatos, megfontolt, átgondolt cselekedeteken nyugvó érzékenyítésre van szükségünk. Át kell, hogy értékelődjenek bennünk a szeretetről vélt fogalmak, elképzelések, berögzült szokások. Ez nem megy egyik

pillanatról a másikra. Ennek hosszú folyamata, útja van az ajándékba kapott életünkben. Ezért fontos, hogy szakemberektől kapjunk ezen a területen is tapasztalatokat, személyes élményeket, információkat, amelyek által növekedhetünk a jóindulat, türelem, együttérzés, megértés, engedékenység, belátás, empátia területein. Így csökkentve az izolációt a fogyatékkal élők és „egészségesen” élők között. Az Ige szavai vannak ebben is segítségül (érdemes a szövegkörnyezetet is elolvasni):

„Szeretteim, ha így szeretett miniket Isten, akkor mi is tartozunk azazal, hogy szeressük egymást.” (I. Jn. 4, 11.)

„... tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várva a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre.” (Júd. 1, 21.)

„Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, és boldog leszel...” (Lk. 14, 13.)

Jézus Krisztus mondja: „... Egy ember nagy vacsorát készített, és

sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen

van! De azok egytől egyig mentegőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Öt pár ökröt vettem, megyek, hogy lássam, mit érnek. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek. Amikor visszatért a szolga, jelentette mindent urának. A ház ura ekkor megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város

útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat! A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék a házam.” (Lk. 14, 16b–23.)

Isten arra buzdít bennünket, hogy odaforduljunk az Ő alkotásai felé. Ő nem személyválogató. Ő a szívben zajló folyamatokat nézi. És nem hagy magunkra. Kértem Tőle se-

gítséget ezen a területen is. Kapott a gyülekezet mentort a Református Szeretetszolgálat Alapítványtól. Kapott önkéntes elhívott, elkötelezett szakembereket is a gyülekezet intézményeiből és a gyülekezetből. Esztert gyógypedagógusként, Mariannat kardiológusként, Patríciát könyvtárosként, a diakóniai csoport tagjait és imádságos szíveket. És még mindig szükségünk van önkéntes segítő kezekre!

*Áldott adventi időszakot kívánok!
Somogyiné Gy. Mara*

MÁSKÉNT ÉLNI A HÉTKÖZNAPOKAT

Idén szeptemberben keresett fel minket Somogyiné Gyüre Mária, hogy segítsük és támogassuk abban, hogy a fogyatékossgal élő embereket megismerje az egyházközség.

Nagy szeretettel a szívünkben vállaltuk a munkát, hiszen mindketten szolgáltató munkakörben dolgozunk és arra tettük fel életünket, hogy segítő kezünket nyújtsuk beteg vagy sérült társainknak. Fontosnak tartjuk, hogy embertársaink megismerjék a fogyatékkal élő társaikat és megtanulják elfogadni,

befogadni őket maguk közé. Nagy segítséget nyújtva ezzel a részben elszigetelten élő emberek számára és nagy segítséget nyújtva ezzel önmaguk számára is, hiszen az elfogadó, befogadó szeretetet megtanulva, egymást megbecsülve saját érzésviláguk is gyarapszik.

A november 15-én megtartott „érzékenyítő nap” segített, hogy a látogatók fizikailag is megtapasztalhassák, milyen lehet például tolokocsiban élni, állandó kiszolgáltatottságban, saját korlátok között.

Találkozzanak és beszéljessenek fogyatékkal élő embertársaikkal, új ismeretségeket kössenek.

November 16-án együtt vettünk részt a dunaalmási szeretetház lakóival az istentiszteleten. Láthattuk csodálatos műsorukat, mely szívmengető volt. Az ő közösségük egy példa arra, hogy a szeretet és az elfogadás nem ismer határokat.

Ezúton is köszönjük nekik az élményt! Marának pedig a lehetőséget, hogy részt vehetünk a programban.

Dr. Ertl Mariann és Beniczky Eszter

A Nemzetközi Tolerancia Nap alkalmából a Széchenyi úti templomban számunkra meghatározható és megrendítő programokban vehettünk részt.

Megismerhettük azon emberek világát, akiknek akadályozott az életük. Találkoztunk olyanokkal, akik látás- és hallássérültek, de mégis teljes életet élnek, mert megtalálták az Istennel való közösséget. A különböző játékokon keresztül átérezhettük, hogy milyen akadályokat jelent mozgássérültnek lenni. Mindannyian kipróbálhattuk a kerekesszék használatát, és szembesülhettünk azzal, hogy milyen nagy erőfeszítéssel lehet azt mozgásba hozni.

Nagy élményt jelentett számunkra, hogy megsimogathattuk egy nagyon aranyos, leendő vakvezető

kiskutyát. Új kommunikációs formát is tanulhattunk egy siket néni és egy tolmács segítségével.

A programokra nagyon szívesen emlékezünk, hiszen szélesítették látókörünket és segítettek abban, hogy toleránsak legyünk a fogyatékos embertársaink iránt.

A programban résztvevő diákok:

*Érsek Boglárka, Érsek Balázs,
Hellinger Áron és Palman Zoltán*

November 15-én, szombaton osztálytársaimmal egy különös és tanulságos programon vehettünk részt a református gyülekezeti házban. Megismerkedhettünk olyan emberekkel, akik másképp élik a hétköznapjainkat, mint mi. Nem látnak, talán nem hallanak, lehet, hogy nehezen mozognak, mégis olyan boldogok, mint mi. Kipróbálhattuk a jelbeszédet, a kerekesszékkel való közlekedést és a látás nélkül való érzékelést. Fontos lenne, hogy minél többen betekintést nyerjenek az így élők élethelyzetébe, és ezáltal megtanuljunk helyesen viselkedni a velük való találkozáskor. Nekik és nekünk is biztatás az az ige, amit János levelében olvashatunk: „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.”

*Hellinger Áron
6. osztály*

GYERMEKKORI EMLÉK

1954-ben kezdtem el iskolába járni. Egyik osztálytársam: T. Irén igen gyenge tanuló volt, már nem először ismételte az első elemi. Időnként mondta neki a tanító néni: Irén, te az első osztályból fogsz férjhez menni! Sokan voltak testvérek, nagyon szegények voltak, az apjuk valószínűleg italozó életmódot folytatott – legalábbis erre lehetett következtetni a körülményeikből.

Végül mégis továbbjutott Irén másodikba, aztán harmadikba. Emlékszem, hogy amikor az osztálytársak csúfolták a szegényes öltözete miatt, ő harciasan védte magát. A gyerekek nagyon kíméletlenek, gonoszok tudnak lenni!

Harmadikosok voltunk, amikor

egy hideg téli napon gyermeki csodálkozással mondtam otthon a szüleimnek: T. Irénnek nincs télikabátja, kardigánban jár iskolába!

Mi is sokan voltunk testvérek, nehezen éltünk, de Isten gondviselésének hála, alapvető dolgokban nem szenvedtünk hiányt. A szüleinknek havonta szorososan be kellett osztaniuk a pénzt, hogy elég legyen a következő fizetésig. Évente tavasszal vettek nekünk, gyerekeknek egy-egy pár szandált, azt hordtuk a nyár végéig, ősszel pedig kaptunk egy-egy pár magas szárú cipőt, amit tavaszig viseltünk. Egyszerű ételeket ettünk, hús csak vasárnap került az asztalra. Ettől függetlenül soha nem éhezünk és nem fáztunk.

Amikor én T. Irén helyzetét ott-hon lelkesen újságoltam, anyukám rögtön átérezte a dolog súlyát. Hollandiában élő két nagynéném időnként ruhákat küldött nekünk csomagban. Ők ezzel segítettek minket, ami valóban nagy segítség volt a családunknak.

Az egyik ilyen csomagból került ki az a télikabát, amit anyukám Irénnek szánt. Mondta, hogy vigyem el az iskolába a kabátot és adjam neki oda. Én azonban szégyelltem ezt megtenni, ezért anyukám eljött velem reggel az iskolába. Emlékszem, kicsit korán érkezünk, nem sokan voltak még a tanteremben, de Irén már ott volt. Anyukám odament hozzá, ráadta a kabátot és mondta,

hogy azt neki hozta. A mérete éppen megfelelő volt rá. Nagyon örült a kabátnak, anyukám pedig rögtön haza is ment. Amint megérkezett a tanító néni, Irén rögtön odament hozzá, és boldogan újságot adott neki, hogy milyen ajándékot kapott. Úgy gondolom, hogy a tanító néni lelkileg mélyen érint-

ette a történet, mert túlradóan magasztalta a családjukat, mondván, hogy áldott keresztyén emberek...! Gátlásos kislány lévén, én a szavait hallva csak pironkodtam a padban ülve.

A szüleink már az Úrnál vannak. Földi életútjuk során sok megható emléket hagytak bennünk – gyer-

meikben – és a környezetükben élőkben. Szavaik, cselekedeteik az Istenbe vetett töretlen hitükről tettek bizonyosságot. Időnként azon kapom magam, hogy találgatom: vajon mit csinálnak ebben a pillanatban a Másik Valóságban?

Szabó Tiborné

evangéliumi fórum

Magyar Evangéliumi Fórum

Személyes beszámoló:

2014. november 18–21-ig a Magas-Bakony szívében található Szépalma birtokon az ELF (Európai Keresztyén Vezetők Fóruma) magyar tagozatának (EF) konferenciáján vehettem részt feleségemmel és Barnabás fiunkkal. Ez a három napos intenzív továbbképzés áldott feltöltekéztést jelentett számunkra. Az apologetika (hitvédelem) műhelyben vettem részt, ami nagyban segített felfedeznem és megértenem a mai emberek gondolkodását, kérdéseit és ellenvetéseit a keresztyén hittel szemben. Valamint abban is fejlesztett, hogy hitemet hogyan tudom megfogalmazni egyszerűen, érthetően és logikus érveléssel felépítve a mai keresztyénellenes környezetben. Neves és világszerte ismert előadóktól tanulhattunk: Balla Péter (a KGRE rektora és az újszövetségi tanszék vezetője): Hogyan olvassuk a Szentírást?; Stefan Gustavsson: Jézus egyedülálló volta és a világvallások; továbbá Dányi-Nagy Máriaó, Sípos Alpár Szabolcs, és Fűtő Róbert előadásain is részt vehettünk, hogy csak a reformátusokat említsem. – **Berze János lelkész**

Az Evangéliumi Fórum célja:

„a magyarországi hívők evangéliumi identitásának és missziójának erősítése. Az „evangéliumi” szó a mi értelmezésünkben azt a felekezeteiktől független teológiai alapállást jelöli, melynek középpontjában az evangélium áll, és amely a Bibliát tartja legfőbb tekintélynek az igazság és az élet minden kérdésében. Keresztyén vezetőknek szeretnénk segítséget nyújtani ahhoz, hogy a hitükről és a szolgálataikról a Biblia alapján gondolkodjanak, és képesek legyenek a bibliai evangélium igazsága mellett meggyőződéssel kiállni. Magyarországon ma sokan *gondolkoznak igényesen*, akiknek nincsen evangéliumi meggyőződésük, és sokaknak van *mély evangéliumi meggyőződésük*, akik

nem gondolkoznak igényesen a hitükkel kapcsolatos kérdésekről. Mi azt szeretnénk elősegíteni, hogy a magyar keresztyén vezetők egyszerre igényesen gondolkodjanak és mély bibliai meggyőződéssel szolgáljanak.”

(forrás: http://evangeliumiforum.hu/?page_id=25)

Evangéliumi hitvallás:

1. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek három-egy Isten.
2. Isten kizárólagos ura a teremtésnek, a kijelentésnek, a megváltásnak és az utolsó ítéletnek.
3. A Szentírás Istentől ihletett és eredeti formájában teljesen megbízható, a legfőbb tekintély és igazság, a hit és az életvitel minden kérdésében.
4. Az emberiség a bűnbeesés óta egyetemesen bűnös, ezért Isten haragja és ítélete van rajta.
5. Az Úr Jézus Krisztus Isten testet öltött Fia, tökéletes Isten, Szentlélektől fogant, szűztől született, valóságos és bűntelen ember volt, kereszthalált halt, feltámadt, mennynek és földnek ura.
6. A bűnből és a büntetés alól egyedül Jézus Krisztus válthat meg, aki egyszer és mindenkorra érvényes áldozati halálában minket képviselt és helyettesített.
7. A megigazulás Isten meg nem érdemelt kegyelme, amelyben a bűnös elnyeri minden bűnének bocsánatát, és Isten neki tulajdonítja Krisztus igazságát. Mindez egyedül hit által nyerhető el.
8. Egyedül a Szentlélek képes meggyőzni az embert bűnösségéről. Jelenléte által formálódik az újjászületett ember Krisztushoz hasonlóvá, ő teszi alkalmassá a világban való bizonyágtételre.
9. Az egy, szent, egyetemes Egyház Krisztus teste, amelyhez minden hívő tartozik.
10. Jézus Krisztus személyesen visszajön és végső ítéletet tart.”

Az evangéliumi hit három lehetséges definíciója:

„1. Alister McGrath az evangéliumi lelkiség négy meggyőződését sorolja fel: 1. a Biblia tekintélye és elégséges volta, 2. megváltás kizárólag Krisztus kereszthalála által van, 3. a személyes megtérés szükségessége, 4. az evangélizáció szükségessége, helyessége és sürgőssége. *(Bevezetés a keresztény teológiába. Osiris, Budapest, 1995)*

2. John Stott a Szentháromságból kiindulva fogalmazza meg az evangéliumi hit három fő prioritását: 1. az Atya Isten kinyilatkoztató kezdeményezése, melyet az ihletett és végső tekintélyként szolgáló Szentírásból ismerhetünk meg, 2. a Fiú Isten megváltó munkája, melynek középpontjában a kereszten bemutatott helyettes áldozata áll, 3. a Szentlélek bennünket át-

formáló szolgálata, melynek elengedhetetlen kezdete az újjászületés csodája. *(Egy az Úr, egy a hit. Harmat, Budapest, 2002)*

3. Don Carson az ELF-en tartott előadásában az evangéliumi hit lényegét két elvben foglalta össze: az evangéliumi hit materiális elve az evangélium, formális elve pedig a Biblia tekintélye. Evangéliumi keresztények azok, akik a Krisztus haláláról és feltámadásáról szóló evangéliumot helyezik hitük középpontjába (megkülönböztetve azt másodlagos kérdésektől, ezáltal lehetővé téve a felekezeteken átívelő testvéri kapcsolatokat), az evangéliumot pedig a Szentírás alapján értelmezik, és hitük más kérdéseiben is a Szentírást tartják végső vonatkoztatási pontnak.”

(forrás: http://evangeliumiforum.hu/?page_id=32)

Tábor: Szülőknek és gyerekeknek, magányosoknak és egyedülállóknak Várhegy Üdülő, 2015. augusztus 3-8.

„Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít.” (Zsoltár 63,4) Van-e jobb az életnél?

Van-e jobb egy olyan életnél, amibe minden finomságot beletettek, mint egy aranyló húslevesbe, de a sót kifelejtették? – Bizony, hiába friss és finom minden beleváló külön-külön, ha sótlanul kell megennünk az étket!

Bizony, amit kicsik és nagyok, a sokféle generáció együtt tud átélni egy keresztény táborban, az egyedülálló! A sok magasságot és mélységet megélt Dávid királlyal együtt valljuk: Isten szeretetének megismerése az életnél is jobb. Ezt a

szeretetet pedig két helyről lehet megismerni: Isten Igéjéből és a hívő nemzedékek együttéléséből!

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (János 13,35)

Kedves gyerekek és felnőttek,

készüljük együtt arra a hétre, amelyen mindkettőt ajándékba kapjuk: a Jó Hírt (evangéliumot)

és az egymás iránti szeretetet! Nagyszerű lehetőséget kínál erre a sátoraljaújhelyi Várhegy Üdülő és annak gyönyörű, látványos élményforrásokban gazdag környéke. Kirándulás, fürdés, élménypark, igazi történelmi várak és helyszínek: mindenkinek ajánljuk, nem csak a hitüket gyakorlóknak!

Iskolánk, óvodánk és gyülekezetünk együtt készül erre a többgenerációs táborozásra, ne maradjon ki belőle senki sem. Közel 300 fő számára biztosít fürdőszobás

elhelyezést az üdülő, de ezen felül ifjúsági szállások és sátorhelyek is rendelkezésre állnak. Kétéves korig ingyenes, 14 éves korig kedvezményes, az idősebbek számára pedig elérhető árakat kínál a szálláshely. (A fürdőszobás, 5 éjszakás teljes ellátás kerül majd 27.650.- forintba felnőttként (IFA-val).

A többi variáció ennél kevesebb költséget igényel.) Olyan lehetőség ez, amire már most érdemes elkezdni félretenni! Ami még fontos: Presbitériumunk úgy tervezi a jövő évi gyülekezeti költségvetést összeállítani, hogy mind az óvodás, az iskolás, illetve a gyülekezethez tartozó 14 év alatti (benne

az idén nyolcadikos) gyerekek után a szülőknek csak az előbbi összeg felét kelljen biztosítaniuk.

Imádkozzunk együtt e tábor áldott megvalósulásáért! „Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít.”

*A szervezők nevében:
Somogyi László*

Ady Endre: Karácsony

I.
Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumban
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba'
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

II.
Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből

– Úgy mint régen –
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.

De jó volna, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretettel üdvözülni.

III.
Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.

Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget.
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra.

Utolsó kérés

Uram Jézus
maradj velem.
Vég utamnál ne
hagyjál el.
Velem voltál
életembe
a távozó lelkem is
kíséred majd el.
Nem tudom még hol
lesz helyem?
Nálad? Vagy a
kárhozat tüze
nyel majd el?
Bűnöm is van
mit megbántam,
de azért a pokolra
nem vágytam.
Bízom benne
megkönyörülsz
s az egész lelkem
üdvözül.
Így Tiéd lesz majd
egész lelkem
s újjászületve,
Neked a Hozsannát
énekelem Hozsanna.

Bodacz Károlyné

Gyülekezeti részeink állandó alkalmai**Széchenyi utca****Vasárnap:**

08:30 Istentisztelet (A három nagyünnepen: 08:00)
 10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet, ovis istentisztelet;
 Ünnepe napokon és a hónap utolsó vasárnapján
 délelőtti úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.

Minden hónap 1. és 3. vasárnapján:

16:00 Harmincasok-negyvenesek köre

Minden hónap 2. vasárnapján:

16:00 Családosok köre

Minden hónap 4. vasárnapján:

16:00 Szolgálók felkészítése

Hétfő:

16:30 Szenvedélybetegségből szabadulást keresők és azokat
 segítők összejevetele (Kékkereszt csoport)

Keddenként:

első kedd: 18.00 „Egymás terhére hordozzátok” imaóra mindenkinek
 második: 18.00 Presbiteri bibliaóra
 harmadik: 18:00 Keresztelők előkészítő, 19:00 Jegyesoktatás
 negyedik: 18.00 Munkaközösségek, bizottságok tagjainak bibliaórája

Szerda: Baba-mama kör 9:30 órától, Énekkari próba 18:30-tól

Szerda: 18:00 Tanítványként Élni a Gyülekezetben (TÉGY)

Csütörtök: 17:00 Gyülekezeti bibliaóra

Csütörtök: 19:00 Gyülekezeti bibliaóra (előtte 18.15-től imaközösség)

Péntek: 17:00 Biztos Szikla Klub (kisifji)

Péntek: 17:00 Konfifi

Péntek: 18:00 Tabuk nélkül

Péntek: 19:00 Fiala nők köre

Szombat: 18:00 Fiala felnőttek (Ex-Aktívifji)

Szombat: 18:30 Énekkari próba

Minden hó 3. keddjén: 18:00 Presbiter feleségek köre

Minden hó 1. szerdáján: 15:00 Nyugdíjas lelkész házaspárok,
 illetve özvegyek bibliaórája a Gyülekezeti Központban

Minden hó 1. péntekjén: 14:00 Református Nyugdíjas Klub

Minden hó 2. vasárnapján: Teázás a 10 órás istentisztelet után
 az udvaron vagy a Gyülekezeti Központban

Maroshegy

Vasárnap: 09:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet az Imaházban

Kéthetente szerdán: 17:00 Bibliaóra az Imaházban

Kéthetente szombaton: 18:00 Házi Bibliaóra

Budai út

Vasárnap: 10:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet
 (ovisoknak és kisiskolásoknak külön csoportokban)

Szerda: a hivatali fogadóórák és a bibliaórák szünetelnek a téli
 hónapokban.

Hálásan köszönjük mindazoknak, akik adományaikkal hozzájárultak
 a Széchenyi úti templomunk külső és belső felújításához! A költségek
 kb. felét csak kölcsönből tudtuk rendezni, amit 2012. januárjától 5
 éven át kell törlesznie egyházközségünknek. Szeretettel kérjük,
 hogy hordozzák imádságaikban, és továbbra is támogassák adomá-
 nyaiikkal ezt a nemes ügyet!

Lelkészi Hivatal

8000 Székesfehérvár, Széchenyi utca 16.

Hivatali órák:

Hétfőtől - Péntekig: 8,30 - 12,30;

Vasárnap: 8,30 -10,00 11,00 -12,00

Tel.: 22/312-785; Fax: 22/398-719;

e-mail: hivatal@albaref.hu

Internet: www.albaref.hu

Lelkipásztorok:

Somogyi László, Berze János

Ujvári Sándor Csaba beosztott lelkész

Fehérvári Dávid beosztott lelkész

Diakónus: Somogyiné Gyüre Mária

Adminisztrátor: Sárkány Anna

Bankszámlaszám:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

KÖZCÉLÚ ALAPÍTVÁNYAINK**- Hit, Remény, Szeretet Alapítvány -**

Székesfehérvár, Széchenyi út 16.

Tel: 22/312-785

Bankszámlaszám:

Unicredit 10918001-00000053-90940017

Adószám: (Szja 1 %-hoz) 18501317-1-07

Céljai és egyéb tudnivalók: www.albaref.hu

**Támogassuk az Alapítványt és az
Egyházat az szja 1-1 %-ával!****Református Egyház technikai száma:**

(Szja 1%-hoz): 0066

INTÉZMÉNYEINK ELÉRHETŐSÉGEI**Olajfa Református Óvoda:**

8000 Székesfehérvár, Horvát I. u. 1.

Tel.: 22/316-378; e-mail: ovoda@albaref.hu

Vezető óvónő: Mocsáriné Brunner Boglárka

Talentum Református Általános Iskola:

8000 Székesfehérvár, Széchenyi út 20.

Tel.: 06-22/310-018, e-mail: iskolatitkar@albaref.hu

Igazgató: Szanyó Gáborné

Felhívjuk a Kedves Testvérek figyelmét, Egyházközségünk Széchenyi
 utcai templomának felújítási munkálataira szánt adományait, pénz-
 beli felajánlásait az alábbi bankszámlára szíveskedjenek eljuttatni:

Unicredit 10918001-00000021-42850004

Letölthető igehirdetések Mp3 formátumban!

e-mail: bekesseg@albaref.hu

www.albaref.hu

BÉKESSÉG
 A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
 EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Az újság megjelenik évente 6 alkalommal.
 Felelős szerkesztő: Somogyi László
 Szerkesztő: Ujváriné Császár Boglárka
 Nyomdai munkák: Bezsit Bt., Felelős vezető: Farkas István

Készíts színezőt! - Adventi rajzpályázat

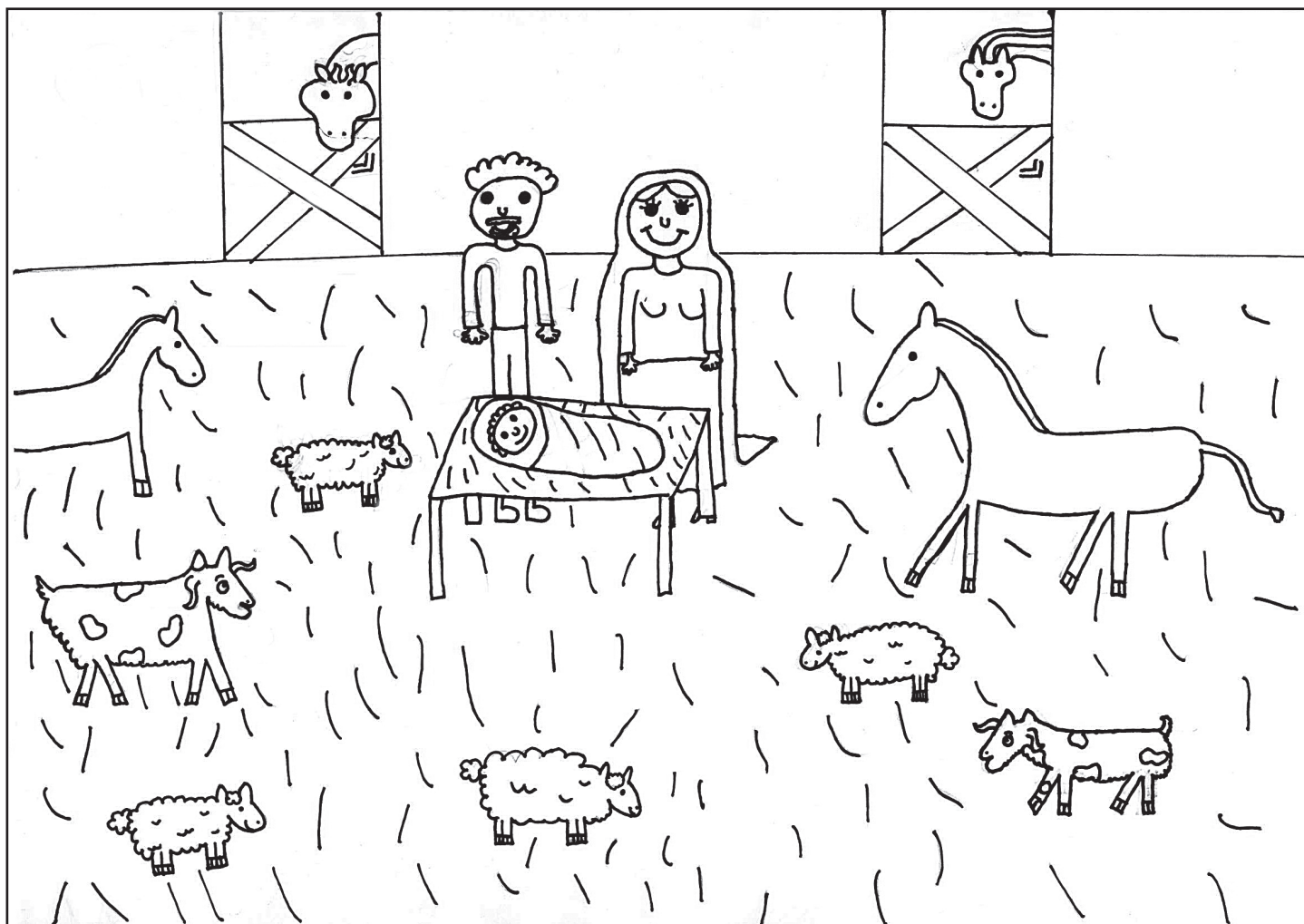
Gyülekezetünk az általános iskolás korosztálynak rajzpályázatot hirdetett. A feladat az volt, hogy a református oviba járó gyerekek számára készítsenek színezőt. Szébbnél szebb alkotások születtek, összesen 126 rajz érkezett be. A díjazást alsós és felsős kategóriákban hirdettük meg. A zsűri szeme előtt az lebegett, hogy egyszerű, könnyen felismerhető, jól színezhető rajzokat juttassunk el az ovisainknak. Csak az eredeti, szabad kézzel megrajzolt alkotásokat tudtuk

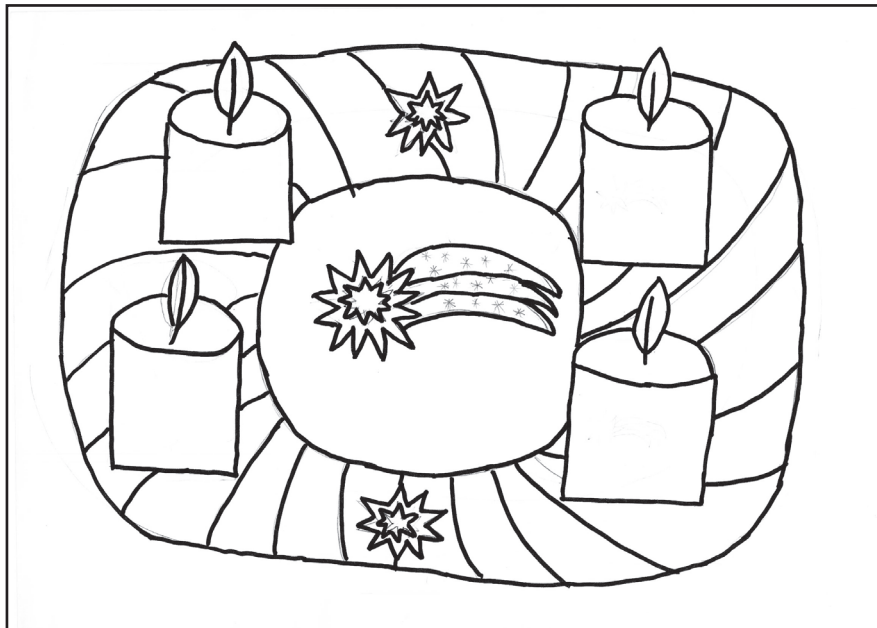
értékelni. Születtek ugyan profi művek is, de ezeket az interneten megtaláltuk... A versenykiírásban az is szerepelt, hogy famentes rajzlapra kérjük a rajzokat elkészíteni. Sokan sajnos ezt figyelmen kívül hagyták. Itt, az újságban a zsűri által 10 legjobban sikerült alkotást tesszük közzé. Jó munkát a színezéshez, és köszönet minden gyereknek, aki készített rajzot!

Tugyi Istvánné Niki

Alsó tagozat helyezettjei:

1. helyezett: Buday Tímea, Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskola, 3. osztály

2. helyezett (megosztott):

Tiber Réka

Talentum Református

Általános Iskola

4. osztály

2. helyezett (megosztott):

Mayer Katalin

Talentum Református

Általános Iskola

4. osztály

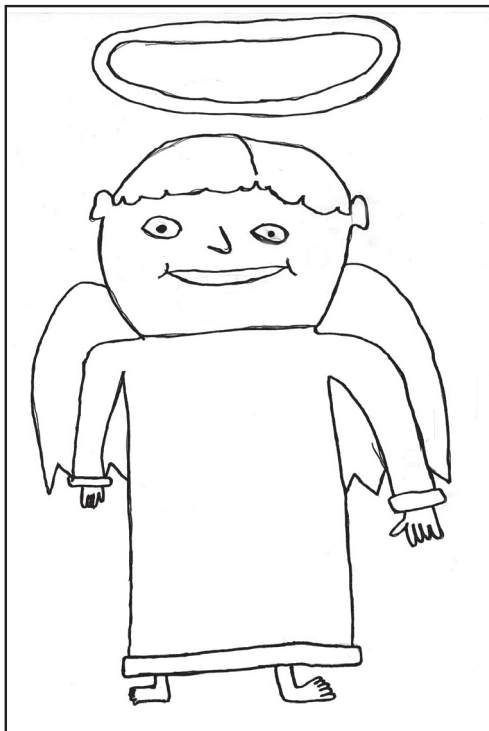
3. helyezett:

Nagy Rebeka

Talentum Református

Általános Iskola

2. osztály

Különdíj „angyal” kategóriában:
Szolga Zsombor,

Talentum Református Általános Iskola, 4. osztály

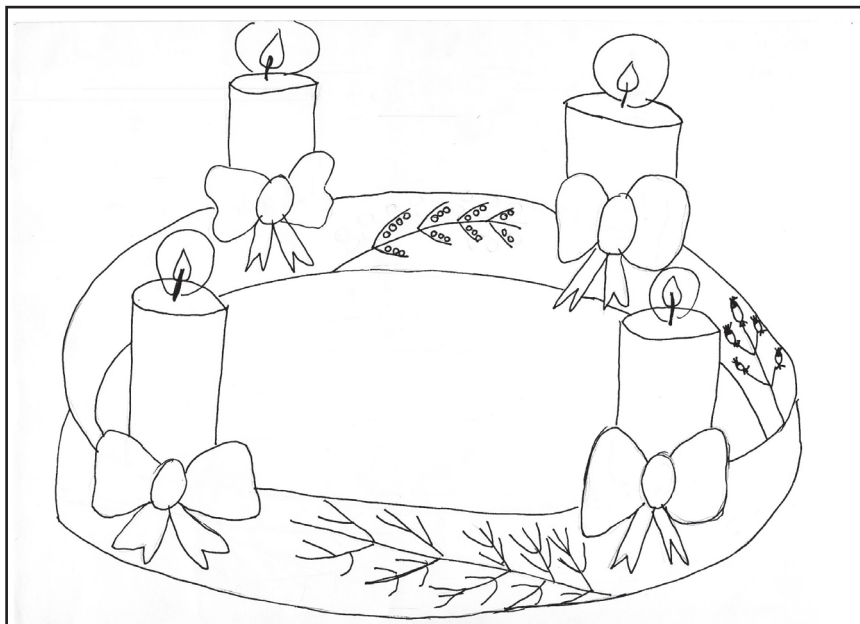
Különdíj „angyal” kategóriában:
Székely Réka,

Széna Téri Általános Iskola, 3. osztály

Felső tagozat helyezettjei:

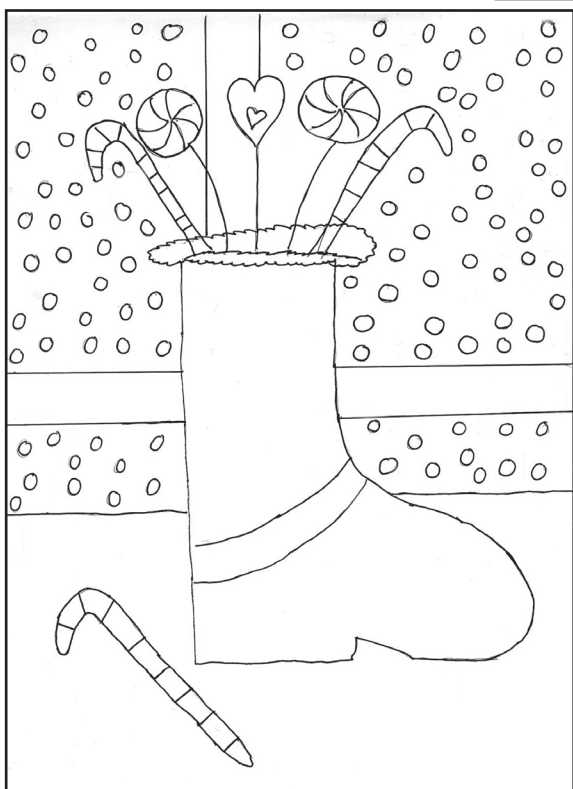
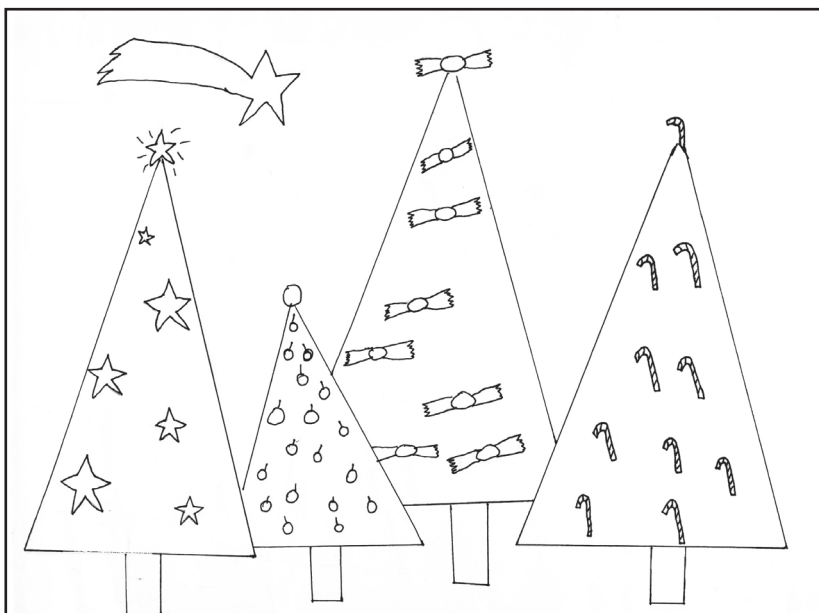

1. helyezett: Szívós Dániel, Széna Téri Általános Iskola 5. osztály

2. helyezett:
Cseh Hanna
 Talentum Református
 Általános Iskola
 6. osztály

3. helyezett:
Vizy Lília
 Talentum Református
 Általános Iskola
 6. osztály

Különdíj „Mikulás” kategóriában:
Fórizs Noémi
 Kodály Zoltán Általános Iskola
 5. osztály